

Erfenis

Erfenis

Krista Gosselyn

Schrijver: Krista Gosselyn
Coverontwerp: Krista Gosselyn
ISBN: 9789465014296
© Krista Gosselyn
Brave new books

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, en een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen op openbaar gemaakt, op welke wijze ook zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

Overleven

Januari 2588 Solana

Tom bevond zich tussen waken en slapen. Geluiden drongen als van ver tot hem door. Een harde bons verstoorde zijn rust en deed hem de ogen openen. Zijn ogen deden moeite om aan het halfduister te wennen terwijl vreemde geuren zijn neusgaten binnendrongen. Zijn hand ging naar zijn nek die, door de ongemakkelijke houding waarin hij had gelegen, kraakte. Met een schok belandde hij in de realiteit, toen hij de twee ziekenhuisbedden zag: al vier dagen zat de blonde man bij zijn vrienden te waken.

Joshua, die in zijn dorpje bekend stond als genezer, was ernstig ziek. Wat niemand zich ooit had kunnen voorstellen, was werkelijk geworden. Hij rilde van de koorts, en haalde rattend adem. Armen en benen leidden hun eigen leven en sloegen alle kanten uit. In zijn lichaam staken talloze naalden die waren verbonden met infusen en zakjes vloeistof. Tom wist dat hij aan die dingen een hekel had, maar het was het enige dat hem in leven hield. Hij kon op dit ogenblik niets anders doen dan bij hem waken, en hulpeloos toezien hoe hij, tegen de man met de zeis, vocht.

In het andere bed lag Bryon. Het dorps hoofd was er even erg aan toe, doch reageerde totaal anders op deze onbekende ziekte. Hij bewoog niet, zelfs het ademen kostte heel wat inspanning.

Ze hadden het tweetal, in erbarmelijke omstandigheden, in een bunker onder de grond gevonden. Ondanks de gespannen toestand met de provoost wilde Sarah hen zo spoedig mogelijk in Solana onderzoeken. Het was een hele klus geweest om hen zonder de nodige opschudding in het ziekenhuis te krijgen. Buiten Tom was Sarahs assistente, Miko, de enige die van hun aanwezigheid op de hoogte was. Zij was het die er de dokter attent opmaakte dat ze haar andere patiënten verwaarloosde. Sarahs gehele aandacht ging naar de mannen die ze ver van de andere zieken had ondergebracht. Dit mocht niet lang meer duren. Het personeel stuurde achterdochtige blikken Sarahs kant uit en ook Toms permanente aanwezigheid riep de nodige vragen op.

Tom begreep dat dit Joshua en Bryon niet ten goede zou komen. De provoost zou hier in het ziekenhuis beslist enkele spionnen hebben, die hem over deze ongewone situatie zouden berichten. Dit kon niet geheim blijven. Tom nam zijn vrienden kritisch op. Sinds hun aankomst in Solana was hun toestand nog niet verbeterd. Hij gaf zichzelf van alles de schuld. Het was

immers door zijn toedoen dat ze eropuit waren getrokken om bewust het gevaar op te zoeken.

De deur ging open, zijn zuster kwam de kamer binnen. Hij herkende haar haast niet. Net als hemzelf was Sarah vanonder tot boven bedekt. Een speciaal pak beschermde hen tegen de onbekende ziekte die beide mannen onder de leden hadden. Deze maatregelen waren nodig. Ze hadden gezien wat een schade de epidemie in Grace had aangericht.

De kans op besmetting was zo groot dat als ze de kwaal hier uitbrak ze er totaal geen idee van hadden wat een impact dit op hun stad zou hebben. Het mocht al een geluk zijn dat Sarah, Adam en hijzelf er niets aan hadden overgehouden.

Bij hun terugkeer had Sarah meteen de nodige voorzorgen genomen en hun op alle mogelijke symptomen onderzocht. Gelukkig had ze niets gevonden en tot nu toe had niemand van het trio ook maar enig indicatie van die vreemde ziekte vertoond.

Sarah had dagen naar een oplossing gezocht, maar het was onmogelijk vast te stellen waar het om ging en hoe biedt je weerstand als de aanvaller onbekend is?

Alles was zo vlug gegaan. Zelfs Adam en Tom hadden geholpen met het zoeken naar gegevens over deze vreemde ziekte. Maar wat Sarah het meest irriteerde was dat de enige persoon, die haar voor het volle honderd procent kon bijstaan nergens was te bekennen. Sinds hun terugkeer uit Tykola, nu meer dan zes maand geleden, hadden ze van Steff nog niets gehoord. Men vermoedde dat Steff zijn vader was achternagegaan. Deze had in een brief duidelijk gemaakt dat hij het leven in de stad niet meer zag zitten.

Tom, Adam en Sarah wisten dat er op dat ogenblik van Willems verdwijning spanningen waren tussen hem en de provoost. Toch had geen van hen verondersteld dat Willems zo'n radicale oplossing zou zoeken en voor de problemen op de vlucht zou slaan. Temeer daar de ordehandhaver een zeer plichtbewuste man was.

Joshua en Bryons bezoek aan Solana had de volle aandacht van de provoost gehad. De dokter had niet gewild dat het tweetal met hun leider in aanraking kwam. De twee waren te naïef om het kwaad in de mensen te zien. Hun manier van denken had Tom, Sarah, Steff en Adam een ander zicht op het leven gegeven. Tom dacht daarbij aan de lange gesprekken die hij met Bryon in Thuis had gevoerd, de vallei waar beiden woonden. Hij had nooit kunnen denken dat die twee haveloze mannen zo hun leven zouden beïnvloedden. Ook Willems was van bij de eerste ontmoeting van hen onder de indruk geweest. Na een incident had Steffs vader hen zelfs een veilig onderkomen bezorgt. Sarah had een stil vermoeden dat Duin dit te weten was gekomen en

dat het iets met Willems verdwijning had te maken. Maar waar was Steff, en waarom kwam hij niet terug, en er bleef nog altijd de vraag waarom hun leider zo'n jacht op Bryon en Joshua maakte.

Tom keek toe hoe zijn zuster beide mannen onderzocht en een kommetje met steriele watten tevoorschijn haalde om hun ogen met kamillebloemen te betten. Sarah deed dit drie tot vier keer per dag. In Toms ogen haalde dit niets uit. Na een paar uur plakten hun wimpers terug aan elkaar dat het leek alsof ze enkel met hamer en beitel te scheiden waren.

Sarah zweerde bij de remedie. "Het middel doet heus zijn werk. Maar het is alsof al het kwaad er langs die weg uit wil", zei ze.

De dokter had in Thuis gezien hoe dit kleine tere bloemetje haast wonderen verrichtte bij elke persoon die, na de aardbeving, aan de ogen gewond was. Ze zag nog hoe Steff alles keurig in zijn schrift noteerde. "Dit kan ooit voor ons nuttig zijn", had hij gezegd.

Bryon was zuinig op de bloemen. Ze waren in de vallei een zeldzaamheid. Toch waren veel van zijn zalfjes en drankjes op basis van kamille bereid. Nadat de dokter haar werk had voltooid, verliet ze de grote doorzichtige plastic tent die om beide bedden was bevestigd.

Haar gezicht vertelde Tom genoeg. Er was geen beterschap. -Hoe kon zoiets? - vroeg de man zich voor de zoveelste keer af.

Joshua had niet gewild dat er hem iemand vergezelde. Zelfs Bryons verzoek om met hem mee te gaan werd negatief onthaald. Er volgden discussies die hun vriendschap zwaar onder druk zette. Tegen alle verwachtingen in haalde de tuinier het van de genezer.

Over Adams aanwezigheid viel niets te zeggen. Hij was immers de enige die het vliegtuig kon besturen. Bryon vroeg hem hen na een week terug op te pikken. "Tegen dan weten we of het voor jullie veilig is."

"Wat is hen daar overkomen?" zuchtte Tom voor zich uit.

Sarah kwam op hem af en deed teken dat ze hem buiten wenste te spreken. Eens ze de deur achter hen dicht deden werden ze langs alle kanten door nieuwsgierige ogen bekeken. Broer en zus voelden de vele vragen die op de lippen van het personeel lagen. De onrust die de twee vreemdelingen in de kamer teweegbrachten kon niet lang meer duren. Ze maakte de kap die aan de rest van het pak zat los. "Het ziet er slecht uit, Tom", kwam ze meteen ter zake. "Ik zie maar één oplossing hem naar het bos brengen."

"Ben je helemaal!" riep Tom. "Wil je hen dood?"

Sarahs ogen schoten heen en weer. Ze wilde niet dat iemand hun gesprek hoorde. Ze nam haar broer bij de arm en loodste hem mee naar haar kantoor. Daar deed ze de rest van haar pak uit. "Ik weet dat het hard aankomt, maar zwijg nu even en luister naar mij", zei ze kordaat.

De blonde man nam zijn zuster op, zag haar vermoeide gezicht en de haren die slordig waren bijeengenomen. Maar het waren vooral de ogen die hem het meeste zegden. Ze stonden dof van vermoeidheid en wanhoop.

“Deze nacht heb ik voor de zoveelste keer hun bloed onderzocht. De medicatie haalt gewoon niets uit. Ik weet dat ze niet zoals wij zijn, maar ik had niet verwacht dat hun lichaam zo totaal anders zou reageren. Hun afweersysteem vecht tegen alles wat ik hen geef, en dat is niet bevorderlijk voor hun genezing.” Ze zuchtte en liet het hoofd hangen.

“Het is niet de eerste keer dat ik deze proef doe. Ik onderzoek hen dagelijks. Ik weet wat Bryon voor jou betekent, maar zie geen andere oplossing meer. Of...”, aarzelde ze, “het moet zijn dat jij er me één kan geven.” Ze wist dat ze geen antwoord hoefde te verwachten, maar het was de enige manier waarop ze kon laten zien hoe hopeloos de toestand was.

Tom rustte met het voorhoofd tegen het raam. Hij wist dat als zijn zuster zoiets in overweging nam het wel heel ernstig moest zijn. Hij stak de handen diep in de zakken.

Bryon was meer dan zijn vader ooit voor hem was geweest. Hij had op korte tijd zoveel van hem opgestoken. Boeiende gesprekken met hem gevoerd. Het was haast wonderlijk hoe twee zó verschillende mensen zó dicht bij elkaar konden komen.

Zaken die hij enkel als fantasie beschouwde kregen door Bryons uitleg een heel andere dimensie. Tom had altijd al een realistische kijk op alles gehad. Toeval bestond voor hem niet. Toen men hem vertelde dat Joshua Sarahs dochter met een simpele aanraking had genezen kon hij enkel met minachting reageren.

Lesly was terminaal geweest. Hoe zou iemand met een handoplegging al die schadelijke elementen uit dat tere lijfje kunnen doen verdwijnen?

In het begin had ook zijn zus sceptisch tegenover de genezer gestaan. Dat had vooral te maken met de toestand waarin Joshua de spoedafdeling was binnengebracht. Volgens Sarah waren zijn overlevingskansen op dat ogenblik miniem geweest. Ze wist dan ook niet hoe te reageren toen hij de volgende morgen aan het bed van haar dochter zat en haar doodleuk vertelde dat hij het meisje had genezen.

Sarah dacht dat ze met een gek toe doen had en twijfelde aan haar eigen verstand toen Lesly haar kort daarop begroette. Ze nam de man mee om zijn hoofdwond te onderzoeken maar vond van de blessure niets meer terug. Om alles compleet te maken genas hij ook nog een man die in allerijl het ziekenhuis werd binnengebracht. Sarah besloot daarop om Joshua bij haar thuis onder te brengen. Ze wilde hem beter leren kennen en weten wat hij nog allemaal in zijn trukendoos verstopte.

Voor Joshua was zijn gave een natuurlijk iets. Iedereen in hun dorpje erfde ze van hun moeder. De genezer trachtte dit alles zo goed mogelijk aan Sarah uit te leggen. Voor de dokter was het net of ze terug in wonderen kon geloven. Tom vond dat zijn zuster de man te veel ophemelde. Hij kon het niet langer aanhoren en ging een heftige discussie met haar aan. De woorden bevroren op zijn lippen toen hij de leeftijd van beide mannen te weten kwam. Toen in Thuis zijn kennis was gewenst, ging hij erheen. Hij had daar zijn eerste gesprek met Bryon. Toms mening dat de kleine gemeenschap onderontwikkeld was kreeg vlug een flinke knauw. Natuurlijk ontbeerden ze in Thuis de technologie en luxe die Solana rijk was. Bryons gemeenschap leefde met de natuur, zoals zij het voorschreef: eenvoudig en op haar ritme. Alles gebeurde met handenarbeid en de benenwagen. Toch was het niet dat dát hen groot maakte. Het was hun geestelijk bestaan. Dat ging ver boven Toms verbeelding. De gemeenschap liet zien wat samenleven was. Ze hadden geen vooroordelen. Ieder werd aanvaard zoals hij was. Deze mensen hadden respect en eerbied voor elk levend wezen. Tom had geen twijfels meer, de bewoners van Thuis waren zoveel meer dan hij ooit had kunnen denken. Het bewijs had hij in Tykola gezien. Wat hij daar had meegemaakt zou hij nooit vergeten.

“Tom”, Sarahs stem drong als van ver tot hem door.

“Tom”, hoorde hij opnieuw. De man drong zijn herinneringen naar de achtergrond en focuste zich op wat de dokter hem te vertellen had.

“Ik moet je terug onderzoeken. Je weet dat ik geen risico’s wil nemen.”

“En Adam?” vroeg hij.

“Met hem is alles in orde. Voor ons ligt het anders omdat we dagelijks met hen in aanraking komen.”

“Wat ga je doen als ik ziek ben, mij ook in afzondering plaatsen? Wie onderzoekt jou Sarah?” vroeg hij dringend. “Als jij ziek wordt, wie gaat jou behandelen? Je kan hen nog niet genezen!” riep hij uit terwijl hij in de richting van hun vrienden wees.

Sarah was ontdaan.

“Denk niet zo negatief. Bryon en Joshua”, begon ze. Ze stopte even om naar de juiste woorden te zoeken. “Je weet dat ze daar enkele dagen lagen.”

Tom wilde niet luisteren naar wat ze te vertellen had. Hij wilde dat ze haar argumenten voor zich hield. Hij had nooit enige jaloezie gevoeld voor het beroep dat ze uitoefende wel een enorme bewondering voor de manier waarop ze zich voor alles inzette.

“Tom”, Sarah was achter hem komen staan. Hij maakte zijn blik van het beeld buiten los en keerde zich naar zijn zus.

“Ik weet dat jij even bang bent als mij om hen te verliezen. Ik weet ook dat jij je schuldig voelt om wat daar is gebeurd. Maar dit is iets wat niemand kon voorzien. Wij dachten evenals Joshua, dat zijn gave hem zou beschermen. Wat een enorme misrekening was!”

“Joshua had dat risico afgewogen”, antwoordde hij bits. “Hij wist in welk gevaar we hem brachten en hij liet zich als een lam naar de slachtbank voeren.” Tom was zo woest dat hij zichzelf kon slaan.

Sarah wilde hem vastnemen, troosten. Maar hij sloeg haar goede bedoelingen weg.

“Begrijp je dan niet dat ik er dit niet meer bij kan hebben. Niet na wat er met Steff is voorgevallen.”

“Van Steff weten we nog helemaal niets. Net zoals van zijn vader. Daar gaat het op dit ogenblik niet om.” Ze raakte hem zachtjes aan, bang voor zijn reactie.

“Wij vinden Steff en zijn vader wel.” Ze dwong zichzelf dit te zeggen ook al geloofde ze haar eigen woorden niet.

“De vraag blijft, wat zijn we met Joshua en Bryon van plan?”

Tom wreef over zijn gezicht, alsof hij daarmee alle problemen kon oplossen.

“Overtuig mij”, zei hij na een poosje.

Sarah nam de man voor haar eens goed op. Hij had de laatste vier dagen haast geen oog dichtgedaan. Zijn ogen waren dof en bloeddorlopen van vermoeidheid. Sarah twijfelde eraan of hij de moeite had gedaan om een bad te nemen. Zijn wangen en kin vertelden haar dat ze in al die dagen nog geen scheermes hadden gezien. Zelfs zijn houding was die van een oude man. Maar wat haar het meest trof was zijn radeloosheid, en de schuld die in zijn ogen stond te lezen.

Ze hadden als broer en zus altijd een goede band gehad en het deed pijn hem in zo'n toestand te zien.

“Uit je gesprekken met Bryon weet je waar zij hun krachten vandaan halen.”

“Ja, wij hebben het daar in Thuis meer dan eens over gehad. Ik was daar zo geboeid door, al vond ik het in het begin allemaal nonsens.” Zijn ogen kregen iets van zijn oude glans terug toen hij aan die dagen terugdacht. “Weet je dat hij zelfs vermoedde dat Joshua's krachten, die hij van zijn grootvader had gekregen, zijn gave beïnvloedde?”

Sarah zag haar broer herleven.

“Ik denk dat ik weet wat je bedoelt Sarah. Hij zei dat hij zich de laatste tijd nog meer met de natuur verbonden voelde. Hoe kon ik zo stom zijn daar niet meteen aan te denken.”

“Omdat wij ervan uitgaan dat wat het beste voor ons is, dat ook voor een ander is.”

“Je bedoelt dat we nog te weinig rekening houden met wie ze werkelijk zijn.”

“Zoiets ja,” gaf Sarah toe.

Tom knikte. “Leg mij dan je plan uit. Of neen, wacht even.” Hij stak de handen in de lucht alsof hij de pas uitgesproken woorden wilde wegvegen.

“Jij legde mij daarstraks uit dat hun afweersysteem heel anders werkte dan het onze. Ik heb niet zo goed geluisterd. Heeft dat met de toestand waarin ze zich bevinden te maken, of werkt heel hun metabolisme anders?”

Tom stelde Sarah de vragen die haar al een heel tijd bezighielden. Hij beet op zijn lip toen hij haar reactie zag.

“Steff deed de meeste van die onderzoeken”, zei hij zachtjes als antwoord op zijn vraag.

“Ja”, fluisterde ze. “Maar dat wil niet zeggen dat ik er niets weet.” Ze stak de handen diep in haar zakken, en zuchtte. “Ik zal het je trachten duidelijk te maken.” Ze streek een lok weg die voor haar ogen was gevallen. “Als ik bloed bij beiden afneem zie ik hoe onbekende mechanismen die ziekte onder controle proberen te krijgen. Bestudeer ik datzelfde staal drie à vier uur later, dan blijven enkel de virussen over.”

“Het enige”, hij legde grote nadruk op het tweede woord, “dat hen in leven houdt is hun gave. Is het dat dát je me wilt duidelijk maken?”

“Daar komt het op neer. Kun jij je inbeelden wat het betekent als wij besmet raken? Wij hebben hier totaal geen verweer tegen.”

“Ben je daar zeker van? Dit is niet hetzelfde als wat er in Grace hing. Joshua noch Bryon hebben uiterlijke kenmerken van de doden die wij gezien hebben.”

“Ik heb een paar proeven gedaan op muizen en ratten. De aandoening verspreidt zich als een lopend vuurtje. Je hoeft niet te denken dat ik heb stilgezeten, Tom.”

“Dat zeg ik niet, zus. Maar je kunt niet alles weten”, zei hij met nadruk. “Sta je er nooit bij stil dat je het ook eens mis kunt hebben? Hoe komt het bijvoorbeeld dat jij, Adam of ik nog niet ziek zijn geworden? Wij hebben ze uiteindelijk vastgenomen en naar het vliegtuig gebracht.”

Sarah wendde zich af en slikte even. “De koude heeft veel tegengehouden. Dat ga ik niet betwisten. Maar er was het temperatuurverschil in het vliegtuig.” De dokter streek voor de zoveelste keer de haren naar achter. Ze nam plaats op en stoel en stond meteen terug recht. “Volgens mij houden ze alles vast.”

“Zou je er alstublieft willen rekening mee houden dat mijn verstand niet toereikend is voor deze medische termen?”

De vrouw keek hem recht in de ogen. “Ik bedoelde zoals ik het zei. Ze hebben de ziekte in hun lichaam ingekapseld. Wat hun toestand ook mag veroorzaakt hebben, Joshua en Bryon houden gewoon alles vast. Er kan niets uit. Vraag me niet hoe dat mogelijk is, de mannen stellen me telkens weer voor raadsels.” Ze maakte nerveuze bewegingen met de handen.

“Het is ook mijn schuld dat ze in die toestand verkeren.”

Tom fronste de wenkbrauwen. “Wat bedoel je, dat begrijp ik niet.”

“Het heeft te maken met de geneesmiddelen. Ze maken hen nog zieker dan ze al zijn. Ik heb er geen rekening mee gehouden dat ze anders zouden reageren. Ze hebben nog niet genoeg te verduren en met de geneesmiddelen vergiftig ik hen nog ook. Als ze het tegen deze ziekte willen opnemen moeten ze eerst innerlijk gezuiverd worden. Al die vreemde invloeden moeten eruit. Dat kan maar op één manier: door aanraking met de natuur.”

“Dan zit er niets anders op dan dat je mij je plan laat horen.”

Sarah had vanaf het begin van dit gesprek niets liever gedaan. Nu ze alles mocht uiteenzetten was ze bang dat Tom haar gek zou verklaren.

“Ik zou hen alle dagen een paar uur naar het bos willen brengen. Je hoeft me niet te zeggen dat het niet haalbaar is. Vanaf het ogenblik dat ze aan de beterhand zijn, zou ik ze bij mij willen onderbrengen. Jij en Adam zouden me eventueel kunnen aflossen. Wat denk je?”

Het klonk eenvoudig, maar Tom wist dat dit niet zo was.

“Dat is allemaal goed en wel maar hoe ga je dat realiseren? Je moet dagelijks met hen het ziekenhuis uit. Je zult daarbij hulp nodig hebben. Het is onmogelijk om hen alleen in de auto te krijgen. Dit gaat ongetwijfeld de aandacht van het personeel trekken, en dan heb ik het nog niet over de provoost. Je weet hoe hij op Joshua en Bryon aast.”

“Als hij wist dat ze hier waren zou hij al voor mij hebben gestaan. Daar hoeft jij mij niet aan te herinneren.”

“De sfeer in het ziekenhuis is veranderd. Het personeel steunt je niet meer zoals vroeger. Solana is niet meer de stad die ze ooit is geweest. Het je dat nog niet gemerkt Sarah?”

“Je gaat me toch niet in de steek laten?” vroeg ze in paniek.

“Daar hoeft je niet bang voor te zijn. Maar wij kunnen in deze pakken.” Hij wees naar de kleding die een hoek van de kamer lag, “niet naar buiten. Er zijn gevaren aan verbonden?”

“Daar ben ik me maar al te zeer van bewust.”

“Dan is er nog iets, als jou wat overkomt... hoe moet het dan verder met Lesly? Heeft zij een stem in dit alles?”

“Ik vergeet haar niet, Tom. Zij is mijn kostbaarste bezit. Ik heb daarom met Adam al een paar dagen geleden een regeling getroffen. Daarbij, ik ben niet van plan weg te blijven.”

“Dat bedoel ik niet. Wat als jij ziek wordt?” Ondanks zijn vorige uitval zag hij aan haar reactie dat zij daar inderdaad geen rekening mee had gehouden.

“Sarah, jij bent dokter. Ik hoef jou toch niet op de gevaren te wijzen? Zelfs al klopt je theorie en houden ze de ziekte in hun lichaam gevangen. Als je hen uit hun afzondering haalt...” Tom hoefde niet verder te gaan, ze wist wat hij bedoelde.

“Heeft Joshua hiervoor niet gewaarschuwd? Herinner jij je zijn reactie toen we zegden dat we meewilden?” Sarah kon niets anders dan ‘ja’ knikken, “en de woorden die hij gebruikte. Wij zijn niet anders dan jullie: mensen van vlees en bloed.”

“Het enige dat ik wil is hen genezen. Als we hen uit hun isolement halen kan inderdaad alles veranderen. Toch zet ik door. Volgens mij is dat de enige manier om het tij te doen keren. Eerst ga ik bij Adam langs om hem te vragen mijn kleine meid zo vlug mogelijk naar Thuis te brengen. Dan ben ik zeker dat zij in veiligheid is. Mocht er mij wat overkomen, zul jij dan goed voor haar zorgen?”

Tom nam zijn zus bij de bovenarm vast en schudde haar lichtjes door elkaar.

“Laten we daar niet aan denken. Goed!”

“Beloof het mij”, drong ze aan.

“Ik beloof het jou”, zei hij. “Je bent er toch zeker van dat er geen andere oplossing is? Je hebt toch niet over het hoofd gezien?” vroeg hij voor alle zekerheid.

“Je hebt zelf vier dagen bij hen gezeten. Het jij enige verandering in hun toestand opgemerkt?”

Tot zijn spijt moest hij haar gelijk geven. Er bleef niets anders over dan te bespreken hoe ze alles zouden regelen.

Sarah was er zeker van dat zodra de mannen aan de beterhand waren ook het besmettingsgevaar zou afnemen. Tom hoopte dat haar veronderstellingen juist waren.

“Zou jij naar huis niet wat gaan slapen? Je bent hier de laatste dagen niet weg geweest.”

“Ik blijf nog even. Later heb ik genoeg tijd om alles in te halen.” Ze keerden terug naar de kamer. Onderweg moesten ze heel wat nieuwsgierige blikken trotseren. Sommigen toonden openlijk hun ongenoegen.

“Ik ga niet mee naar binnen. Ik wil nog uitzoeken hoe ik alles het best kan regelen. Er mogen geen fouten worden gemaakt.”

“Doe dat maar, hoe vlugger alles achter de rug is, hoe liever ik het heb.”

Sarah vertrok, terwijl Tom zijn wake bij de patiënten hernam. Achter het bed bleef hij staan. Zijn ogen gleden van Bryon naar Joshua.

“Waar blijven jullie gaven nu?” vroeg hij hen. “Zie je hier nu liggen, niet in staat weerstand te bieden. Al die buisjes die mijn zus in jullie armen heeft gestoken, bang dat we jullie zouden verliezen.”

Hij haalde even diep adem.

“Joshua, ergens weet ik dat je mij kunt horen. Zou het inderdaad beter zijn als Sarah je naar het bos brengt? Als je dichterbij die groene wereld bent, heb je dan meer kans om te overleven? Als je daartoe in staat bent, geef me dan een teken.” De man wachtte gespannen en hield de genezer nauwkeurig in het oog.

Beelde hij het zich in, of wilde hij het graag geloven? Joshua had de pink bewogen. Er was nog leven in zijn vriend. Opgelucht nam Tom plaats op de stoel naast het bed.

Een zware last viel van zijn schouders nu hij beseftte dat zijn vrienden het nog niet hadden opgegeven. Hij keek door het raam waar sneeuw naar beneden dwarrelde.

Hij sloot de ogen. In gedachten ging hij meer dan zes maanden in de tijd terug. Het sneeuwde die bewuste dag ook, herinnerde hij zich.

Zomer, Herfst 2587

Na de strijd tegen *Andreas* was iedereen in gedachten verdiept naar Electra-Ville teruggekeerd. De in zand verzonken stad lag er onaangeroerd bij.

Gegijzeld door zon en wind die onafgebroken het zand opzweepte en roofofbouw op beton en steen pleegde. Deze plaats waar zelfs geen spriet gras aanwezig was, was een hel. Maar voor de bewoners die naar hun stad terugkeerde betekende ze vrijheid en vooral een ontsnapping aan de dood.

Slechts een honderdtal waren aan *Andreas* gretige tentakels ontsnapt. Maar zonder hun leiders waren ze verweesd en, aan hun lot overgelaten.

De enige die de bewoners tot kalmte en rust had weten aan te sporen was een kleine kreupele man geweest.

Als dank dat ze een deel van de inwoners hadden kunnen redden had Samuel aan Steff een kleine laptop cadeau gedaan. Terug in Solana wilde Steff maar één ding, zo vlug mogelijk naar zijn vader. Sarah kreeg zelfs de kans niet om Steff te vertellen dat zijn vader was verdwenen. Tot hun ontsteltenis was dit het laatste wat ze van Steff hoorden of zagen.

Adam bracht Joshua en Sonja naar Thuis en keerde meteen terug om in Solana een grootscheepse zoekactie op touw te zetten. Sarah deed in die tussentijd in de stad overal navraag. Vooral de verdwijning van Michael Willems riep veel vragen op. Daar kwam nog bij dat hij nooit zou weggaan zonder dit persoonlijk aan zijn zoon te zeggen.

De dokter sprak erover met Adam en Tom. Op hun beurt vertelden ze waarom Steff met Sonja en Joshua naar Tykola was vertrokken.

“Er zijn in Solana mensen verdwenen zonder dat iemand dat wist?” herhaalde ze wat Adam haar net had verteld.

“En Steff dacht dat die in Tykola zijn terechtgekomen?” Sarah keek vol ongeloof van Adam naar haar broer.

“Tyro heeft dat laatste bevestigd”, sprak Tom.

“Waarom heeft de ordehandhaver dat nooit bekendgemaakt?”

“Michael wist dit nog niet zo lang.”

“Niemand weet waar die mensen zijn, ook hun familie niet! Daar zijn gezinnen met kinderen bij. Dat is toch onmogelijk!” riep de dokter uit. “Wat zegt de provoost hiervan? Waarom heeft hij nooit een onderzoek ingesteld?” “Wij weten enkel wat Steff ons heeft gezegd. Michael wilde dat Steff met ons meeding. Dat zegt genoeg.”

“Daarom is hij verdwenen”, besloot Sarah. “Dat verklaart nog wel niet waarom Steff nog niet is opgedoken. Waar hangt hij toch uit?”

Beide mannen moesten de vrouw het antwoord schuldig blijven. Wat hun wel opviel was, dat de situatie in Solana was veranderd. Ze konden zich terug veel vrijer bewegen. De vragen waar ze ‘hadden rondgehangen’ bleven uit, zelfs de druk op Sarah was weggefallen. Die zag eindelijk kans om iemand op te leiden die geleidelijk haar plaats kon innemen.

Miko was altijd al een goede kracht geweest, en tijdens de afwezigheid van de dokter had zij de patiënten prima bijgestaan. Ook Betsy de hoofdverpleegster zwaaide het meisje de grootste lof toe. Dat veranderde echter niets aan het feit dat Sarah Steff het meest van al miste.

Na hun speurtocht - wat de woede van Moeder Natuur had opgewekt, zoals Joshua en Bryon het noemden - was Steff nog een paar keek naar de kelder teruggekeerd. Hij maakte van alle ziektes die het begin van 21ste eeuw hadden getroffen een inventaris. Vergeleek het met de ziektes die Solana teisterden en zocht naar nuttige informatie. Soms gaf deze inzicht in problemen waar zij geen antwoord voor hadden. Dat was niet het enige. Steff bracht verscheidene zaken met elkaar in verband wat hun soms eenvoudige oplossingen bood. Na pas werd het haar duidelijk dat hij zich op korte tijd in het ziekenhuis onmisbaar had gemaakt.

Ze kon er maar niet aan wennen dat ze zijn lach niet meer hoorde. Waarom had hij nog niets van zich laten horen? Had het iets met zijn vader te maken? De brief misschien die Willems had achtergelaten. Was Steff naar zijn vader op zoek gegaan? Hoe meer Sarah over alles nadacht, hoe meer vragen in haar naar boven kwamen.

“Ik wil naar de provoost.” Gooide ze op een dag haar broer voor de voeten. “Het heeft geen zin me om te praten, ik wil weten wat er met Steff aan de hand is.”

“Denk je dat onze leider je daar een antwoord op kan geven, of wil geven?”

“Ik kan het altijd proberen?”

Sarah was nerveus ze wist wel dat het niet makkelijk zou zijn. Maar het was altijd beter dan niets te doen.

“Je weet dat dit niet zomaar gaat. Wacht nog een beetje. Adam en ik vertrekken binnenkort naar Electra-Ville om te zien hoe alles daar vordert.”

“Je denkt dat mijn bezoek aan Duin alles gaat veranderen?” Ze wachtte zijn antwoord niet af maar ging gewoon verder. “Steff is even belangrijk, Tom. Zeker sinds we Joshua en Bryon kennen. Wij hebben heel die periode op hem kunnen rekenen. Wij moeten hem helpen!”

Voor Sarah was het net alsof Adam en haar broer hun jongere vriend geen enkel krediet meer gaven. Hij was weg, en daar moest je het dan maar mee doen. Ze kon dit niet aanvaarden. Zij had gezien hoe Steff van de onbesuisde jongen in een verantwoord iemand was veranderd.

“Is het bij jou nooit opgekomen dat hij misschien niet wil gevonden worden?”

“Dat zou me verbazen. Sinds hij in de kliniek werkt heb ik hem goed leren kennen. Hier is een reden voor. Heeft zijn vader daar wat mee te maken? Is er iets gebeurd voor jullie met Jan zijn vertrokken? Iets waar ik niets van weet?” Ze hield het hoofd schuin en keek hem keurend aan.

“Willems had moeilijkheden met de provoost. Hij was op korte tijd dikwijls op het matje geroepen.”

“Daar wist ik niets van.” Sarah trok een rimpel in het voorhoofd terwijl ze de handen op de heupen plaatste.

“Had dat wat met de vermiste personen te maken?”

“Daar wist zelfs Steff het antwoord niet op.” Tom krabde even in de haren.

“Volgens mij was dat niet het enige. Dit is natuurlijk mijn persoonlijke mening.”

Tom durfde zijn zus niet recht in de ogen te kijken. Hij sprak de waarheid, maar haar vragende ogen lieten hem niet los. Haar drang om te weten, de waarheid te achterhalen was duidelijk van haar gezicht af te lezen.

“Heeft het wat met Electra-Ville of Tykola te maken? Niemand van jullie wil me zeggen wat daar is gebeurd.”

“Wees daar tevreden mee, Sarah”, was alles wat haar broer antwoordde.

Een kleine week later was hij met Adam naar Electra-Ville teruggekeerd. Samuel had het vliegtuig zien aankomen en stond hen op te wachten. Het was duidelijk dat hij blij was zijn vrienden terug te zien. Hij verwelkomde hen hartelijk en vroeg hoe Sonja en Joshua het maakten. Nadat alle nieuwtjes waren uitgewisseld, kwamen de ernstige zaken aan de orde.

Overleven was nog steeds een strijd. Electra-Ville had geen middelen van bestaan. Hun grootste probleem was echter drinkbaar water. -Het regende hier bijna nooit -.

Adam en Tom hadden voedselpakketten mee, en ook Tyro had woord gehouden. Elke hulp was meer dan welkom. Adam en Tom luisterden geduldig. Samuel wist echter dat hun gedachten naar wat anders uitging. De kreupele man keerde met hen terug naar de grot. Daar legde hij uit hoe hij het water naar de stad wilden leiden. De werken hiervoor waren in volle gang, en Tom was nieuwsgierig of alles wel een kans van slagen had. Adam had sinds hun aankomst maar voor één ding oog gehad: de duikboten, die lagen er nog steeds onaangeroerd bij.

Samuel kwam naast de man staan terwijl hij zijn handen over de romp van de voertuigen liet gaan. “Nu gaan andere zaken voor”, zei hij.

“Onze stad moet eerst zelfstandig kunnen overleven voor die twee aan een nader onderzoek worden onderworpen.” Het klonk spijtig, maar wat er volgde was hoopvol. “Marco en Tyro hebben me de ontwerpen bezorgd.” Hij ging met hen naar een kamer die achter een rotsblok was verborgen. De eerste keer dat ze in Electra-Ville waren hadden ze niet de kans gehad om de afgesloten kamer aan een onderzoek te onderwerpen.

“Hier heb ik nog wat interessants gevonden. Spijtig dat jullie jonge vriend er niet bij is.”

Samuel startte de computer en deed enkele snelle bewegingen.

“Ik durf te wedden dat hij met die laptop in verbinding staat. Eens je terug bent moet je het nader bekijken.”

Tom wist heel wat van zulke zaken af, maar was er niet zo bedreven als Steff in. Hij durfde er heel wat op inzetten dat als Steff het ding langer in handen had gehad, hij tot dezelfde bevindingen zou zijn gekomen.

Na Steffs verdwijning had de laptop weken onaangeroerd in Adams loods gelegen, tot Tom hem had opengeklapt. Meteen was zijn interesse gewekt.

Hij nam hem mee naar huis om aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Tykola had ooit heel wat Nobelprijswinnaars onder zijn bewoners gehad. Hoe dieper hij tot de kern doordrong, hoe meer hij beseft dat hij een schat aan kennis in handen had.

Van sommige zaken begreep Tom niks, over andere leerde hij veel bij. Vooral over de wapens die hij al die jaren had verzameld.

Van de bewondering die hij ooit voor die dingen had gevoeld, bleef niet veel meer over. Hij had de beschrijving gevonden van de bom die Joshua's dorp had vernietigd.

Die mensen hadden werkelijk de wereldbevolking willen uitroeien. Met hen als enige overlevenden. Het enige doel hiervan was de impact van de mens op de aarde te bestuderen, en hoe alles evolueerde als het kwaad was verdwenen. Hij besprak alles, de interesse van zijn vriend ging vooral naar de duikboten. Ze vonden ook de plannen hoe alles van Tykola naar de grotten was gebracht en hoe ze daar in elkaar waren gezet. De kleine doos bevatte zoveel informatie dat ze er een heel tijd zoet mee waren.

Tom sloeg met verbazing Samuels handelingen gade. Het verbaasde hem telkens weer hoe de man zich in deze onherbergzame stad, waar enkel anarchie en moord hadden geheerst, had kunnen ontwikkelen.

Hij liet hun zien wat hij had ontdekt. Hij trachtte hen alles zo duidelijk mogelijk uit te leggen.

“Ga je het proberen als je terug bent?” Samuel hield het hoofd schuin zoals een kind dat vragend naar zijn moeder opkijkt.

Tom knikte van ja. Zijn handen jeukten om het kleine ding onder handen te nemen.

“Ze mogen hier tevreden zijn met iemand als jij, Samuel. De mensen hebben een goede keuze gemaakt.”

“Ja”, antwoordde de man stotterend, bescheiden onder zoveel lof.

“Ik heb mezelf niet opgedrongen. Ik heb dit aan iemand anders te danken.

Zij heeft het voor mij opgenomen.” Hij bloosde.

“Door mijn uitzicht en handicap heb ik nooit de kans gehad een vriendin te hebben. Deze vrouw zegt dat mijn lichamelijke afwijkingen haar niets kunnen schelen. Ze wil mij omdat ik innerlijk een mooi persoon ben. In feite leidt zij de stad. Ik ben daar niet sterk genoeg voor.” Samuel zweeg even. “Onder Jan en Hiro's bewind hebben de vrouwen het hier zwaar te verduren gehad. Zij hebben op het ogenblik meer dan genoeg van de mannelijke overheersing.”

“Jij hebt dus een vriendin”, mengde Adam zich in het gesprek.

“Selena is het beste wat me ooit is overkomen.”

Bij hun terugkeer uit de grotten stelde Samuel met trots zijn vriendin aan hen voor. Ze droeg een baby in de armen.

“Dit is Sonja”, zei ze liefdevol. “Ze heeft de naam van de vrouw die ons heeft gered.”

“Onze Sonja?” vroegen Tom en Adam samen.

“Ze is een engel. Zij bracht mijn Samuel terug.”

Samuel en Selena toonden openlijk hun liefde. Voor de mensen in Electra-Ville waren zij de hoop op een betere toekomst.

Samuel maakte de plannen. Selena gaf de mensen doorzettingsvermogen om ze uit te voeren. Wees hun op hun andere punten die verwezenlijkt waren, en hen het leven makkelijker maakten. Zij hoefde voor Samuels intellect niet onder te doen.

Reizigers die de zandstad voor het eerst bezochten zouden haar nog steeds doods, onbewoonbaar en ruw vinden. De mensen die er woonden hadden echter in korte tijd een hele metamorfose ondergaan. Ze waren open en vriendelijker geworden, zagen de toekomst met meer vertrouwen tegemoet. De stemming was veranderd, het bedrukte verdwenen. In de plaats heerste een gespannen verwachting. Al de mensen werkten hard om van deze stad een goed *thuis* te maken.

Voor de bewoners was elke kleine verbetering een wonder. Iets waar zij nooit op hadden durven hopen. Het was Selena die hem dit had doen inzien. De toekomst had heel wat te bieden, als je er maar durfde in te geloven.

Selena bleef op hem inpraten en hoopte dat een deel van de inwoners haar doelstellingen zou overnemen. Wat haar lukte.

Het gesprek dat ze met Sonja had gevoerd, was op dat ogenblik geen moment uit haar gedachten. De vrouw had haar geest naar haar uitgestrekt, en haar duidelijk gemaakt dat angst geen oplossing was.

Nu deze vrouw vol vuur de plannen van de stad aan de bezoekers uitlegde, begrepen ze maar al te goed waarom Samuel had opgemerkt dat niet hij de bezieler achter dit alles was.

Een paar dagen later waren ze terug huiswaarts gekeerd. Tom had de laptop uitgeprobeerd. Maar de verbinding zorgde ervoor dat Joshua en Bryon aan hun fatale reis begonnen.

Tom wreef over zijn pijnlijke ogen. Daar wilde hij liever niet meer aan terugdenken. Er waren in die tussentijd zoveel andere dingen gebeurd.

Sarah had hen terugkeer niet afgewacht om met de provoost te gaan praten. Tot haar eigen verbazing wilde hij haar ontmoeten.

Met knikkende knieën stond ze voor de grote, dubbele eiken deuren van de vesting. Het gebouw had zijn naam niet gestolen. Het was een groot rond pand, dat helemaal in steen was opgetrokken. Er was geen enkel raam dat ook maar enige nieuwsgierige blik toeliet. Het gebouw schrikte de bewoners

van Solana af. Het had een onvriendelijk karakter, en deed zijn inwoners ongenaakbaar aanvoelen.

De vesting was ontworpen door de eerste leider. David Deruddere wilde een gebouw dat aan alle druk kon weerstaan. Vooral aan de vernielzucht van de rebellen, die het zeker meteen zouden willen inpalmen.

In al die eeuwen was er aan het ontwerp nog niets veranderd.

Het koepelvormig, glazen dak verbond de binnenste en buitenste muur. In de kern van de cirkel bevond zich een mooie aangelegde tuin, met in het midden een treurwilg die de plaats domineerde.

Langs de hele binnenmuur, die eveneens uit grote stukken glas bestond, liep een pergola. Deze was op sommige plaatsen volledig met wisteria begroeid. De binnenkant van de vesting was licht, en heel anders dan de buitenkant deed vermoeden. Het dak bestond uit grote glazen panelen waar zonnecellen waren in verwerkt. Alle kamers waren tegen de binnenmuur gelegen. Naast de buitenmuur liep een gang, de hele vesting rond. De moderne inrichting van het gelijkvloers maakte veel van de onaantrekkelijkheid goed. Alles kreeg een vrolijke tint, en vulde het geheel perfect aan. De vesting was het grootste bouwwerk in Solana. De administratie van de stad was er ondergebracht en het huisvestte de provoost en zijn familie.

De bewakers en ordehandhavers hadden in het centrum van de stad kleine huisjes tot hun beschikking om overal vlug ter plaatse te zijn.

Sarah stond met een klein hartje voor de enorme deur. Na aangebeld te hebben kwam er een portier opendoen. Ze liet haar uitnodiging zien. De man leidde haar naar de andere kant van het complex waar hij een deur aanwees.

Daar werd ze het heiligste der heiligen binnengelaten.

“Neemt u alstublieft plaats”, zei hij vriendelijk.

Sarahs handen beefden van de zenuwen. Ze keek de kamer vol verwondering rond. Ze was in een andere wereld terechtgekomen. Het bureau dat voor haar stond was van massief eik, evenals de stoel waar ze op zat. Haar ogen gingen verder.

De hoek was opgevuld met een boekenkast die uit dezelfde materie bestond, en die vanonder tot boven met dikke turven was gevuld. Dit was een zeldzaamheid!

Hun leider had alle dingen die van voor de grote ramp dateerden in beslag laten nemen. Iedereen had moeten toekijken hoe alles op een grote brandstapel werd gegooid.

“Het verleden was voorbij”, waren zijn woorden. “De grote ramp had alles uitgewist. Niets mocht aan die tijd doen terugdenken. Enkel de toekomst was nog van belang.”

Het was duidelijk dat de provoost heel wat stukken voor zichzelf had gehouden. Op de boeken was het meest van al jacht gemaakt. Er waren mensen gestraft omdat ze hun liefdevol erfgoed niet los hadden willen laten. Ze betastte het blad van het bureau, en bekeek het beter. Er zaten grote krassen in, en hier en daar was het hout verkleurd. De dokter ging met de vingertoppen over de harde materie, en herinnerde zich hoe Joshua haar de boom had laten voelen.

Tegenwoordig werd alles zo goed mogelijk gerecycleerd. Oude meubels kregen een opknapbeurt. Het was niet zo dat er niet genoeg grondstoffen waren om in hun dagelijkse behoeften te voorzien, er waren gewoon te weinig arbeiders om deze te verwerken.

Tenzij er vlug verandering kwam was Solana ten dode opgeschreven. Sarah haalde de handen door het haar. Was de provoost van de vele sterfgevallen op de hoogte? Wist hij hoe belangrijk een mensenleven was. Ongeduldig bleef ze wachten. Haar voeten tikten op de grond om de zenuwen enigszins in bedwang te houden. Ondertussen ging de dokter haar blik verder de kamer rond. Het plafond had houten balkjes waartussen beschilderd papier was opgehangen.

Enkel aan de muur was verlichting aangebracht. Men had van hieruit wel een mooi uitzicht op de tuin, die er in deze herfstperiode kaal bijlag. In de lente en zomer moest het heel aangenaam zijn om van hieruit te werken.

Sarah keek op haar uurwerk, er was een halfuur voorbij gegaan.

Eindelijk werd de deur geopend. Het was echter niet de verwachte persoon die ze te zien kreeg. Tijn groette haar. De dokter knikte terug in de verwachting dat ook de provoost dadelijk zou opduiken. Tijn boorde haar vertrouwen meteen de grond in.

“Het spijt me dat mijn oom niet kan komen, hij is plotseling ziek geworden.”

“Wat heeft hij? Kan ik helpen?” De jongen wimpelde haar woorden af.

“Niets om je zorgen over te maken.”

“Hij is nog nooit bij mij op consultatie geweest. Ben je wel zeker dat de juiste diagnose is gesteld?”

“Wij zijn een paar maanden geleden in het ziekenhuis geweest. Jij was op dat ogenblik niet aanwezig. Betsy, de hoofdverpleegster, heeft ons geholpen.”

Het was een lichte terechtwijzing waar Sarah niet meteen een antwoord op gaf.

“Waarom ben je hier? Oom wist me te vertellen dat het dringend was.”

De vrouw maakte een spijtig gebaar.

“Ik ben op zoek naar Steff en zijn vader. Ik dacht dat de provoost me misschien kon helpen. Hij kent Willems het best van allemaal, en wie weet

heeft hij meer inzicht waarom de man niets meer van zich laat horen.” Sarah stond op om afscheid te nemen.

“Ik zal wel op een andere keer terugkomen, als je oom zich beter voelt.”

“Oh, dat hoeft niet. Ik weet waar Willems is. Steff is hier naar hem komen vragen. Ik vroeg me al af waarom het zolang duurde voor er iemand langs kwam.”

Sarah was meer dan verbaasd door dit nieuws. Met een plof liet ze zich terug op de stoel vallen. Waarom heeft niemand daar ooit wat over gezegd? Vroeg ze zich af.

“Steffs vader heeft een briefje achtergelaten dat hij een tijdje ergens anders heen wilde. Hij geeft verder geen aanwijzingen. Steff is volgens mij dezelfde weg ingeslagen.”

Tijl vertelde haar wat iedereen in de stad al die maanden al te horen kreeg. Maar het was net dit, dat Sarah argwanend maakte. Ze wilde dit niet aanvaarden. Het kwam er allemaal te vlotjes uit. Sarah was er zeker van dat Tijl loog.

“Was die brief aan de provoost gericht?” vroeg ze.

“Nee, hij lag hier op zijn bureau. Oom heeft hem een paar dagen na zijn verdwijning gevonden?”

“Mag ik hem lezen?”

“Dat is spijtig genoeg onmogelijk. Hij is per ongeluk in het vuur beland.”

Tijl keek haar strak aan. De dokter bekend als een koele afstandelijke vrouw ook nu was er van haar gelaat niets af te lezen. Als ze eerlijk toef, had zo’n antwoord verwacht. Ze wist gewoon dat er iets niet klopte.

Maar wie kon haar de nodige uitleg verschaffen. De provoost? Zijn neef, een andere wetsdienaar?

Sarah was er meer dan ooit van overtuigd dat Willems en zijn zoon niet zomaar waren verdwenen.

“Heeft je oom het daar niet moeilijk mee? Tenslotte is hij de belangrijkste ordehandhaver.” Sarah zei het nonchalant. Net zoals Tijl haar een paar ogenblikken geleden scherp in het oog had gehouden deed zij nu hetzelfde bij hem.

De jongeman haalde de schouders op. “Je weet dat wij daar niets aan kunnen veranderen. Soms wordt het onze mensen te veel, en zien ze de lokroep van het woud als enige oplossing.”

“Is het nooit bij je opgekomen om met meneer Willems te gaan praten?”

“Je weet dat de ordehandhaver een man van weinig woorden is. Waar moeten we hem gaan zoeken? Onlangs heeft oom enkele mannen opdracht gegeven om in de bossen rondom de stad een kijkje te gaan nemen. Ze hebben de man niet opgemerkt. Je weet ook dat het onbegonnen werk is. Daar komt

nog bij dat als hij niet wil gevonden worden, er mogelijkheden genoeg zijn om ongezien te blijven.” Tijn haalde de schouders op en zuchtte diep alsof het hem allemaal te veel werd. “Hoe gaat het met je vrienden die we in het bos hebben gevonden?” veranderde hij van onderwerp.

“Heel goed, dat denk ik toch”, antwoordde Sarah afwezig. Haar gedachten vertoefden bij Steff en zijn vader.

Tijn kneep de ogen half dicht. Sarah voelde die indringende blik door zich heen gaan.

“Wij zien elkaar niet alle dagen, dat is nogal moeilijk”, voegde ze er gelaten aan toe.

“Over die afstand is dat inderdaad niet evident”, liet de jongeman niet los. Met een ruk hief de dokter het hoofd op.

Een valse lacht verscheen op Tijls gezicht.

“Dank je voor de informatie”, zei ze zo kalm mogelijk. “Waar het meneer Willems en zijn zoon betreffen. Ook al vraag ik mij af waarom ze ons zo in het ongewisse laten. Steff werkte bij mij in het ziekenhuis. Hij weet dat hij daar onmisbaar is”, voegde ze ertussen neus en lippen aan toe. “Doe je oom nog de groeten.”

“Jullie zullen niet belangrijk genoeg geweest zijn. Meneer Willems zal zijn beweegredenen aan iemand anders meegedeeld hebben”, antwoordde Tijn. Sinds Tijn met Tom, Adam en Steff de twee vreemdelingen in het bos hadden gevonden, was zijn belangstelling voor de dokter en haar vrienden toegenomen. Ze vormden een hechte groep waar maar weinig mensen werden in opgenomen.

De vreemdelingen waren echter meteen door deze mensen in bescherming genomen, vooral door Steff en Sarah. Tijn had gehoopt meer over hen te weten te komen. Sarah had hem echter doorzien.

Sarah had de neef van de provoost nooit gemogen. Tom en Adam ontliepen hem zoveel mogelijk. De enige die min of meer gedwongen werd met hem om te gaan was Steff.

“Het ding waarmee Adam de afstand overbrugt”, Tijn knipperde met zijn vinger. “Hoe noemt hij dat alweer?”

“Helikopter”, hielp Sarah hem.

“Dat is het!” riep hij uit. “Wel dat ding is niet geluidloos. Voor zover geweten is, is hij de enige die zich zo voortbeweegt.”

De vrouw likte de lippen. “Je weet toch dat Adam meestal in de buurt blijft. Als hij een ritje maakt, is hij op zoek naar nieuwigheden. Vanuit de lucht is alles immers beter te zien. Daar kun je nu toch niets op tegen hebben. Hij kan altijd wat belangrijks voor onze toekomst ontdekken. Misschien vinden we andere steden en beschavingen.”

“Maar die hebben wij gevonden of, beter gezegd, zij hebben ons gevonden. Alleen is het zo dat sommige van de bewoners niet zo egoïstisch zijn dat ze de vreemdelingen voor zichzelf willen houden.” Tijl leunde over het bureaublad vertrouwelijk naar haar. Voor Sarah leek het of hij haar de woorden toeschreeuwde, terwijl het niet meer dan een gefluister waren. “Waar zijn Adam en je broer? Er is al een paar dagen niets van hen vernomen. In het begin werd hun afwezigheid lachend aanvaard, maar de laatste maanden gebeurt dit te dikwijls. Heb je er nog niet bij stilgestaan dat niet iedereen hiermee opgezet is?”

Dit ging om heel wat anders dan Tijl liet uitschijnen. Het was lang stil geweest rond de heksenjacht op Bryon en Joshua. Ging alles nu terug herbeginnen.

“Ik wacht op een antwoord.”

Sarah haalde diep adem. “Ik zou het niet weten.” Haar blik week niet onder Tijls blauwe waterige ogen. Het maakte haar alleen maar meer vastberaden.

“De reden waarom ik hier ben, zijn Steff en zijn vader. Dit valt hierbuiten, en ik ben enkel aan je oom verantwoording verschuldigd.” Sarah had moeite om haar zenuwen onder controle te houden. Dit was gevaarlijk, vooral voor Adam. Ze zouden meer op hun tellen moeten passen.

“Vergeet niet dat ik over geruime tijd mijn oom zal opvolgen.” Sarah hoorde het laatste verbaasd aan.

“Dat kan enkel als je door het volk wordt verkozen, en daar is nog niets over beslist.”

“Daarover hoeft jij je niet druk te maken. Wist je niet dat mijn oom de wet heeft aangepast? Ik hoeft niet door het volk aangesteld te worden. Na de dood van mijn oom heb ik recht op de titel van provoost.” Tijl lachte zijn tanden bloot toen hij het ongeloof op haar gezicht zag.

“Dit is nooit openbaar gemaakt”, bracht ze uit.

“Sommige zaken kunnen beter geheim blijven. Er zullen mensen zijn die hier heel negatief op reageren”, voegde hij er veel betekenend aan toe. “Het heeft mijn oom enorm veel moeite gekost om deze wet erdoor te krijgen.”

Sarah trachtte zo onbewogen mogelijk te blijven, maar ze was totaal overdonderd.

“Het is er inderdaad mee gedaan om zelf jullie kandidaat voor te stellen”, voegde hij er als doodssteek aan toe.

Sarah had er genoeg van. Dit gegeven zei genoeg over de toekomst van hun stad. Ze stond recht, het was tijd om afscheid te nemen. Alles wat ze gehoord had moest ze zo spoedig mogelijk bespreken met het haar broer en Adam.

De twee hadden het echter veel te druk met de gegevens die Samuel hen had doorgespeeld. Tom had in die tijd al verscheidene keren met Samuel over de

computer contact gehad. Alles ging goed, ze konden niet meer wensen. Tot ze op een dag een vreemd bericht ontvingen.

Thuis November 2587

Joshua maakte een rit te paard zijn hoofd lag op de slanke hals, zijn lichaam voelde elke beweging. Hij vertrouwde volledig op het instinct van het dier en liet het in vrije galop rennen. Toen Adam ze kort na hun terugkeer uit Tykola uit de helikopter haalde, had Joshua zich zo opgewonden als een kind gevoeld.

De rit op de paardenrug was één van Sarahs verrassingen geweest. Samen met zijn ontmoeting met de tijger was dit één van zijn mooiste herinneringen aan Solana.

Sarah had er het nodige bijgevoegd om de dieren op te tuigen. Maar de genezer vond het niet nodig hen op te tuigen. De rechtstreekse aanraking met dit wezen, dat hij de naam Pegasus had gegeven, gaf hem veel meer voldoening. Het zorgde er ook voor dat hij de gebeurtenissen in Tykola, die hem bijbleven achtervolgden, even vergat.

Hij had nog steeds nachtmerries van Vrouwe Lyso, en het schepsel dat haar vader had geschapen. De Vrouwe had het spijtig gevoeg de nodige levensimpulsen gegeven zodat het zelfstandig kon bestaan en denken. Het gevolg was een ware verschrikking geweest.

Joshua voelde op sommige ogenblikken de aanwezigheid van de Vrouwe nog zo sterk dat hij de neiging had achterom te kijken.

Hij wist dat dit onmogelijk was. *Andreas*, de computer was immers vernietigd en de Vrouwe was hem in de afgrond, die Joshua had geschapen, achtervolgd.

Het was door zijn grootvader dat hij aan die zoektocht van zijn voorouders was begonnen. Nolan, was een vreemde eend in de bijt geweest ook al werd hij door de bewoners van Thuis als één van hen aanvaard. De vragen over zijn afkomst waren op het eind van zijn leven nog zwaarder gaan wegen. Zijn moeder was tijdens haar zwangerschap bewusteloos door de bewoners van Thuis gevonden. De vrouw kwam nog één keer bij bewustzijn toen ze haar kind baarde. Ze sprak het woord Nolan uit, om daarna voor eeuwig de ogen te sluiten. Niemand had ooit geweten hoe het, het dorpshef had gekweld dat hij niets over zijn afkomst wist. Op zijn sterfbed had hij dit aan zijn kleinzoon als laatste gunst gevraagd.

Joshua was net terug van Solana, waar Bryon en hij enkele zaken hadden onderzocht. In die periode hing er een zware onheilswolk boven het zo

rustige en kalme dal. Joshua en zijn vriend werden door Nolan erop uitgestuurd om de reden achter dit alles te zoeken. Het dorpshoofd was er zeker van geweest dat de oorzaak in het verleden moest liggen. De mensen van Thuis leefden al zolang van de buitenwereld afgesloten, dat ze geen enkel inzicht hadden wat er zich achter de bergen met de witte toppen afspeelde. Alles was nieuw en vol verrassingen. De ontmoeting met de dieren, de totaal andere wereld en vooral de mensen.

In Solana hielden ze er vier goede vrienden aan over. Samen met Joshua en Bryon keerden ze naar het dal terug.

Hun thuiskomst was niet het gelukkige weerzien dat ze hadden verwacht, ook al had hun tocht goede resultaten opgeleverd.

Het gevaar kwam echter van een heel andere kant, van achter het gebergte, dat aan de zee grensde. Het verwoestte hun dorp, en kostte bijna de helft van de dorpelingen het leven. Joshua had het gevoel dat hij over de hele lijn had gefaald, maar niemand had die catastrofe kunnen voorzien. De genezende kracht die hij van zijn moeder had geërfd liet hem in de steek. De wetenschap dat hij zijn eigen mensen niet kon helpen, was haast niet te dragen.

Op dat ogenblik wist hij nog niets van zijn grootvaders krachten. Nolan was stervende. Datgene wat de oude man zo speciaal maakte, ging langzaam maar zeker in zijn kleinzoon over. Die krachten wilden Joshua overheersen. De genezer moest dit alles leren aanvaarden en beheersen. Maar hij was bang dat hij net als zijn vader gek zou worden en zich van het leven zou beroven.

Na een lang gevecht tussen zijn gave en de nieuwe krachten, werd hem duidelijk dat de genezende kracht van zijn moeder alles in goede banen leidde.

Maar het werd hem vlug duidelijk dat hij Nolans voorouders moest opzoeken.

Het was Sonja die hem leidde en wat hij vond ging elk menselijk verstand te boven.

De leidster van Tykola, zijn grootvaders stad, was de zuster van Nolans moeder. De mensen in de stad legden zich steeds meer toe op de geestelijke wereld, waardoor ze speciale krachten ontwikkelden.

Omdat al hun aandacht naar dat bepaald punt ging, duurde het een hele tijd voor ze beseften dat de bevolking van Tykola in ijtempo verouderde en er geen nakomelingen meer werden geboren. Om al die moeilijkheden op te lossen werd een supercomputer ontworpen.

De machine bood echter geen uitkomst en belandde uiteindelijk in een vergeten hoek. Na de dood van de uitvinder nam de dochter het apparaat onder handen.

Lyso liet haar DNA onderzoeken en schonk de machine een deel van haar eigen bouwstenen. Dit loste echter niets op. De vrouw zag maar één oplossing: de computer, die ze in die tussentijd de naam *Andreas* had gegeven, kreeg een deel van haar hersens.

Dit was het begin van heel wat ellende. Het was niet meer de Vrouwe die de touwtjes in handen had, maar *Andreas*.

Hij kreeg menselijke trekken en ontwikkelde dezelfde krachten als Lyso. Uit eikel en zaadcel creëerde hij mensen met eigenschappen die hij, als computer nodig achtte.

Hij filterde er de emoties uit en in sommige gevallen het vermogen om zelfstandig te denken. Maar wat het ergste was, was zijn onlesbare dorste naar menselijke hersens: zijn energiebron.

De breinen van de baby's gaven hem de mogelijkheid om net als een kind te groeien, informatie te verwerken, zelf beslissingen te nemen en een oordeel te vellen. Hij redeneerde net als een mens.

Andreas wilde veel meer dan dat. Vrouwe Lyso moest een man en vrouw uitzoeken, die de meeste kans maakten om een kind met krachten voort te brengen. Omdat haar zus nog niet zo lang was bevallen, viel haar oog op Noleena.

Lyso had het eerst met haar genetisch materiaal geprobeerd. Maar zelfs *Andreas* hulp mocht niet baten.

Onder het motto van - experiment om de bevolking in het complex te helpen - stemde Noleena toe. Ook al keurde ze de proeven met de computer af. Ze vroeg meer dan eens aan Lyso om haar gezond verstand te gebruiken.

Wat de Vrouwe er niet bij vertelde was dat, zodra het kind werd geboren, het moest worden afgestaan aan *Andreas*.

De computer wilde er de hersens van absorberen. Noleena kwam achter de beweegredenen en zag maar één uitweg: Tykola verlaten.

Toen Vrouwe Lyso Joshua ontmoette, wist ze meteen wie er voor haar plaatsnam. *Andreas* had immers eigenschappen van zichzelf in de bevruchte eikel gestoken.

Het gaf Joshua de mogelijkheid zelfs de vreemdste toestanden te aanvaarden. Alles in zich op te nemen, en zich volledig aan te passen. Dat was hem in Solana goed van pas gekomen.

De Vrouwe was tevreden met de persoon die voor haar zat, ook al had ze liever zijn grootvader ontmoet. Voor haar telde immers maar één ding. Haar belofte aan *Andreas* nakomen. Dat was buiten Nolans broer gerekend, Tyro. Die wilde niets liever dan de tirannie van zijn tante, en het ijzeren monster, breken.

Het was ook Tyro die ervoor zorgde dat de rust in Joshua's hoofd terugkeerde. Dit alles had echter één nadeel. Zonder dat de genezer het wilde, nam hij Tyro's krachten op.

Dit alles was echter nog niet genoeg geweest om het monster *Andreas* te vernietigen. Sonja had hem in zijn strijd bijgestaan. Zonder haar was dit niet gelukt. Hij hoorde nog steeds *Andreas* hulpkreet die hij de Vrouwe vanuit zijn diepste "ik" had toegestuurd. Lyso was te laat. Joshua had met zijn grootvaders krachten de bodem onder de computer zijn sokkel doen splijten, waardoor de machine in de afgrond belandde. Uit pure wanhoop sprong Lyso haar geesteskind achterna.

Met de dood van het monster en de Vrouwe brak er voor de bewoners van Tykola een nieuw tijdperk aan. Joshua had de moed niet om aan Adam te vragen om terug te keren, zijn herinneringen waren nog te levendig.

Hij sloot de ogen, het was genoeg voor vandaag. Vol goede moed richtte hij de aandacht op zijn rijdier.

Hij hoorde het paard hijgen, en kalmeerde het. De genezer hoefde het niet te leiden. Pegasus kende zelf de weg naar de weiden, waar zijn soortgenoot hem stond op te wachten. Het andere paard was van Bryon. De oudere man bleef het liefst met beide voeten op de grond.

Joshua had wel gezien dat de dieren bij de rest van de gemeenschap in de smaak vielen. Af en toe waagde zich iemand op de paardenrug om er een rit mee te maken.

Hij stapte af, fluisterde het dier nog wat toe, om afscheid te nemen.

Op dat ogenblik hoorde hij Adams helikopter. -Hopelijk heeft hij deze keer geen verrassing in petto - dacht hij. Buiten de paarden had hij de vorige keer ook nog katten mee. De dieren waren door de reis zo door elkaar geschut dat ze niet uit hun kooi durfden te komen. Joshua had hen willen kalmeren, dat leverde hem veel geblaas en enkele krabben op.

"Dat is een geschenk voor jou Bryon. Tom zend je die. Hij wil je bedanken voor de fijne conversaties."

"Dat is wederzijds." Bryon was gecharmeerd door het gebaar.

"Ze zijn verschillend van jouw kat", merkte Joshua op.

"Er zijn verschillende soorten. Net als bij alle diersoorten."

Sarah bukte zich en keek de jonge dieren aan: "Ik weet zeker dat ze het hier naar hun zin zullen hebben. Misschien kunnen jullie, vrouwen hen leren niet te veel jongen te krijgen. Anders wordt de vallei binnen de kortste keer overspoeld door een kattenplaag." Ze grinnikte even. "Daar hoef ik mij zeker geen zorgen om te maken."

De kleine tijgers brachten heel wat leven in het dorp, en werden de lievelingen van de gemeenschap. Wat Joshua aan dat bezoek het meest was

bijgebleven, was de haast waarmee Sarah en Adam terug waren vertrokken. Ook al drong Bryon aan wat langer te blijven.

“Wij moeten afscheid nemen”, zei de piloot met klem.

“Na al?” vroeg Bryon, “blijf je niet overnachten?”

“Tom en ik zijn aan iets geweldigs bezig. Een volgende keer breng ik hem mee, dan moet hij het jullie vertellen. Ik heb hem beloofd niets te zeggen.”

“Dan moeten we dat aanvaarden. Bedankt voor de geschenken en tot spoedig.” Terwijl Adam opsteeg werden hij en de dokter door het hele dorp uitgewuifd.

Het was ondertussen eind November, de temperatuur was in het dal een aantal graden gedaald. Toch heerste er nog altijd een aangename temperatuur. De winter was nat, en de zomer droog. De bergen hadden hen altijd tegen de uitersten beschermd. Tot voor een paar maanden wisten ze niet dat er achter die rotsen een groot water lag. Dat alles veranderde op die fatale dag in juli toen er een bres in hun verdediging werd geslagen, en de ramspoed hun dorp overspoelde. Die kloof zorgde voor een lichte weersverandering in hun vallei. Nu hing er ‘s morgens een lichte mist, waardoor alles vochtiger was. Joshua durfde er zelfs heel wat om te verwedden dat de temperatuur lager lag dan voorheen.

Na zijn uitstappen naar Solana, Electra-Ville en Tykola hield de genezer nog meer van deze plaats. De dorpingen van Thuis waren de enigen die een nauwe binding met de natuur hadden. Bryon, het dorpshef, had opgemerkt dat ze er hun gaven aan te danken hadden. Joshua wist dat dit geen loze opmerking was, hij had het zelf in Solana ondervonden. Ze gingen alles zwart-wit zien. Toch hadden ze ook goede herinneringen aan de plaats. Zoals hun uitstap naar de zoo. De ontmoeting met al die vreemde dieren, en natuurlijk de vrienden die ze in de stad hadden gemaakt. Sarah had hem duidelijk gemaakt niet te gul met zijn gave om te springen. Dat zou ongetwijfeld moeilijkheden veroorzaken. Hij zou als een curiositeit worden behandeld, en men zou hem willen uitbuiten. Joshua had dit in het begin niet goed begrepen. Hij had de gave om zieken te genezen, en deed dat zonder bij na te denken.

Dan was er nog de stadsleider, de provoost. Die man had tijdens hun verblijf in Solana de jacht op hen geopend. Op een bepaald ogenblik was het zelfs zo gevaarlijk dat hun pasverworven vrienden het vuur aan de schenen werd gelegd.

Joshua had voorgesteld om met de man te gaan praten. De drie mannen en vrouw hadden allerlei argumenten opgegeven waarom dit niet zo’n goed idee was. Het belangrijkste was wel dat ze dan hun missie konden opgeven, en dat er een grote kans bestond dat ze hun vallei nooit meer zouden zien.

Steffs vader had hen onder zijn hoede genomen. De genezer kon het idee niet uit zijn hoofd zetten dat de man net om die reden was verdwenen. Er gebeurden in Solana nog wel meer vreemde zaken. Maar toch, hij voelde zich schuldig. Dat gevoel was nog verergerd toen ook Steff niet meer kwam opdagen. Het was verschrikkelijk dat hij niets kon doen. Het enige dat een oplossing kon bieden, was dat Sonja van haar gave gebruik kon maken. De laatste keer dat Adam hier was, had ze hem gevraagd wat persoonlijks van Steff mee te brengen. Hopelijk kreeg ze bij die aanraking meer inzicht in wat er met hun vriend was gebeurd.

Joshua slenterde naar het dorp. De lucht was betrokken, het zou niet lang meer duren voor de welkome regen de uitgedroogde aarde overspoelde. Op het meer dat een groot van de vallei in beslag nam, waren kleine golfjes te zien. De wind was opgestoken. Tussen de bomen was hiervan niets te merken. Pas toen Joshua de beschutting van het woud verliet, en de open vlakte bereikte waar de houten huisjes stonden, merkte hij dat er wat op til was. Er was buiten niemand meer te zien. De inwoners waren in hun hutten gevlucht. Voor hij de woning van de dorpsoudste bereikte lieten de wolken hun hemelwater vallen. De stemmen van zijn vrienden bereikten hem voor hij de deur opende.

“Het is inderdaad een zeer ernstige situatie”, hoorde hij Bryon zeggen. Bij zijn binnenkomst keek iedereen meteen zijn kant op.

De genezer groette hen, en nam de ernstige gezichten op. - Er zijn toch geen moeilijkheden op komst - dacht hij. Het gebeurde niet zo vaak dat hun vrienden samen naar Thuis kwamen. Meteen gingen zijn gedachten naar Steff en zijn vader. Hij sprak zijn bezorgdheid uit.

“Wij hebben nog steeds geen nieuws”, kreeg hij te horen.

“Als ik jullie gezichten zie, zou je het ergste vermoeden. Maar het heeft dus niets met Willems en zijn zoon te maken?” vroeg hij nog een keer voor alle zekerheid.

“Tykola of Electra-Ville?” voegde hij eraan toe. Ook deze keer kwam er een ontkennend antwoord.

Joshua fronsde de wenkbrauwen. “De provoost?” ging hij verder.

Dit was het laatste wat hij kon bedenken. Niemand gaf antwoord.

Dan zag hij wat er op tafel stond. Het was de kleine laptop die Steff van Samuel had gekregen.

Bryon zat ernstig naar het scherm te kijken. Hij had een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

“Fijne rit gehad, Joshua?” vroeg hij hem. De man antwoordde afwezig toen hij al die bedenkelijke gezichten zag.

“Wat is hier gaande?” vroeg hij, terwijl het gevoel dat, zijn instinct hem niet had bedrogen, de overhand kreeg.

“Weet je nog dat ik laatst zei dat Tom en ik een verrassing hadden?”

“Je kon niet vlug genoeg wegwezen”, herinnerde hij zich.

Adam knikte. “De laatste keer dat we in Electra-Ville waren had Samuel een nieuwtje voor ons.”

Joshua luisterde aandachtig: eens moest Tom toch tot de kern van de zaak komen.

“Wij hebben daar wat op gevonden. Of beter gezegd, Samuel heeft ons op iets attent gemaakt. Tot onze verbazing lukte het nog ook.”

“Wij kunnen van in Solana met de mensen in Electra-Ville praten”, nam Adam het over.

Joshua keek hen één voor één aan. Hij dacht dat ze hem in de maling namen.

“Het is werkelijk waar. Tom en Adam kunnen het bewijzen”, zei Sarah ernstig. De dokter beet op haar onderlip. “Dat is de reden waarom we hier zijn. Het heeft ermee te maken.”

Joshua zette zich naast Bryon op de bank.

“Hoe gaat het met de mensen in Electra-Ville?” Vroeg hij, toen alles tot hem doordrong.

“Alles verloopt naar wens. Samuel heeft een vriendin. Die twee passen wonderwel bij elkaar. Hij heeft het brein om van de zandstad wat te maken. Selena, zo heet zijn vriendin, geeft de mensen moed en vertrouwen.”

“Selena”, herhaalde Joshua. “Ik heb Sonja daar wat van horen zeggen. Die vrouw had een baby. Toen wij in Electra-Ville waren heeft Sonja haar eten gegeven. Fijn voor Samuel dat hij iemand heeft gevonden.”

“Die vrouw is dat nog niet vergeten, ze heeft haar kind Sonja’s naam gegeven. Maar wat het belangrijkste is, is dat de mensen van Tykola hun woord hebben gehouden. Ze helpen de mensen daar. Alleen zou Electra-Ville het nooit redden.”

“Na die affaire met *Andreas* moeten zij het ook niet makkelijk hebben.” Tom hield het hoofd schuin. “Sommigen waren aan het morren dat er in hun stad ook meer dan genoeg te doen was. Je mag niet vergeten dat deze mensen niet gewoon zijn handenarbeid te verrichten. Dit alles zal heel vreemd overkomen.”

“Volgens mij zal Tyro meer dan op zijn strepen moeten staan. Oh ja, dat was ik bijna vergeten. Marco is een week geleden overleden”, zei Adam triest.

Joshua knikte: “De oude man heeft het nog lang volgehouden. Dan is Tyro nu het hoofd van Tykola. Ik zou niet graag in zijn schoenen staan. Gelukkig heeft hij aan Brand een goede vriend.”

“De reden waarom we naar hier zijn gekomen, is dit hier”, onderbrak Tom hem.

Hij schoof de computer Joshua’s kant uit.

“Dit kreeg ik toegestuurd.” Hij wees naar het scherm waarin grote letters een tekst op te lezen was.

Ik weet niet of deze woorden ooit door iemand anders dan mezelf zullen worden gelezen. Mijn naam is Kay. Onze stad wordt door een vreselijke ziekte getroffen. Op het ogenblik dat ik het bericht verstuur hebben al enkele inwoners het tegen de vreselijke kwaal moeten afleggen.

Eerst werden de kinderen getroffen, dan de ouderen. Nu is het de beurt aan de volwassenen. De angst voor het onbekende neemt dreigende afmetingen aan. Van al de personen die de ziekte kregen heeft niet één het overleefd. Als er niet gauw wat gebeurt is onze stad ten dode opgeschreven. Wij smeken om hulp, maar begrijpen goed dat niet iedereen daartoe bereid is. De risico’s die jullie hier lopen, zijn voor jullie bezoekers, nog groter dan voor ons. Toch is onze hoop gericht op een onbekende die weet waar hij aan begint en de rest van de bevolking een wreed lot kan besparen.

Kay 12 10 2587

Er volgden een paar foto’s van kinderen en volwassen. Het eerste wat Joshua opviel was de toestand van de zieken.

Onbedekte lichaamsdelen vertoonden grote zwerende wonden. Uit sommigen kwam een gele vuile materie. Anderen waren open letsels.

De pijn veranderde de gezichten in griezelige maskers, waarin de schaduw van de dood zich schuilhield.

Maar het waren de kinderen die Joshua’s hart braken. Hun tere lijfjes waren onder de dikke dekens nauwelijks te onderscheiden. Het einde van hun jonge leven was maar een hartslag verwijderd. De genezer hoefde zijn besluit niet na te denken.

“Kun jij hier enige uitleg over geven, Sarah?” vroeg Joshua.

Het was in die tussentijd steeds harder gaan regenen. Joshua moest roepen om boven het geroffel uit te komen. Het werd de bezoekers van Thuis vlug duidelijk waarom de hutjes op palen stonden. Het dorp was in minder dan tien minuten in een grote waterplas veranderd.

“Ik heb echt geen idee wat deze mensen onder de leden hebben. Ik heb er in Solana al de medische dossiers en archieven op nageslagen. Er is nergens wat over te vinden. Zelfs niet tussen de stukken die ik voor jullie heb opgezocht.” Sarah streek de blonde haren naar achter. “Om de juiste diagnose te stellen moet ik de mensen kunnen onderzoeken. Op de foto’s zie je enkel de

uiterlijke verschijnselen. Om enig besef te krijgen zou ik bloedmonsters en andere stalen moeten nemen.” Sarah beet op haar onderlip.

“Die mensen lijden ongetwijfeld hevige pijnen. Maar zoals ik eerder vermeldde is het voor mij onmogelijk te zeggen wat hen is overkomen.”

“Afschuwelijk”, zei Joshua. “Dit is afschuwelijk.” Zijn vingers gleden over het scherm, alsof hij zo de afstand kon overbruggen. Als hij kon zou hij hen zo zijn helende krachten toesturen.

“Heeft de persoon die jou dit heeft laten weten aanwijzingen gegeven waar we hen kunnen vinden?” De vastberadenheid in Joshua’s stem vertelde de dorpsoudste dat zijn vriend een besluit had genomen. Hij zou erop uit trekken. De geblokte man streelde zijn kort verzorgd ringbaardje. Het stond hem niet aan dat hij hier moest achterblijven. Zijn blik ging naar de twee mannen en vrouw die het onheilspellend nieuws brachten.

Broer en zus waren even blond. Tom was lang en mager tegenover de mensen van Thuis. Maar niet zo groot als Joshua die overal bovenuit tornde. Sarah was robuuster gebouwd. Naast haar waren hun vrouwen breekbare poppetjes.

Adam stak tegen het tweetal af met zijn donkerbruin, bijna zwart krullend haar. Hij was niet dik, maar fors door de aanwezige spiermassa.

Broer en zus bezaten duidelijk de hersens. Adam zijn kennis lag op een heel ander vlak. Samen met Steff had dit viertal een perfect geheel gevormd.

“Ze hebben ons de coördinaten doorgegeven”, hoorde hij Toms stem. Uit een zak die hij sinds zijn aankomst achter zich aan had gezeuld, haalde hij een ronde bol tevoorschijn. Er stonden allerhande vormen en namen op. Toms ogen schitterden toen hij de verbaasde gezichten van de anderen zag. Ze hadden geen idee wat hij in zijn handen hield. De man glunderde. “Dit is de aarde anno 2000.”

“Waar heb je die vandaan?” vroeg zijn zus.

“Ik ben geheel per toeval op dit ding gestuit. Mijn eerste reactie was het weggoien. Ik weet heus wel dat deze dingen niet door de provoost getolereerd worden. Maar ik had het gevoel dat het nog eens van pas kon komen.” Hij nam de wereldbol van tafel en bekeek hem aandachtig. “Zoals je ziet heb ik geen ongelijk.”

“Verbazend”, liet Adam zich horen. “Ik heb wel ooit een kaart van de planeet gezien. Maar dit!”

“Het natuurgeweld heeft meer gedaan dan alleen maar de mensheid teruggedrongen. Het aanzicht van de aarde is veranderd. Helaas kunnen we van boven”, hij wees met zijn vinger naar de hemel, “geen foto’s meer maken. Dan zouden we het verschil met 550 jaar geleden kunnen zien. Het zal nog lang duren voor we terug dat niveau van ontwikkeling halen.”

Adam kon niets anders dan Toms woorden beamen. Joshua wilde antwoorden dat het dankzij die evolutie was dat de mens in een netelige situatie was terechtgekomen. Op het laatste ogenblik deed hij zijn mond dicht. Hij zag het gretige gezicht van Tom, en begreep wat dit voor hem betekende.

Zulke spullen waren waardevol, door iedereen gegeerd. Sarah en Adam hadden veel vragen, terwijl Joshua en Bryon sceptisch naar de ronde bol keken. Het dorpshoofd nam hem op en draaide hem in zijn handen rond. Hij bekeek de woorden die erop geschreven waren. Sommige namen kwamen hem bekend voor. Nog niet zo lang geleden hadden ze afdrukken gezien van steden waar mensen in groten getale bij elkaar woonden. Hij duidde die plaatsen aan, en vroeg zich af waar hun dorpje zich ergens bevond.

“Kun je aanwijzen waar die boodschap vandaan komt?” vroeg hij.

“Dat was mijn bedoeling”, antwoordde Tom opgewekte. “Wij leven op een landmassa die Europa heet.”

Joshua herinnerde zich dat Vrouwe Lyso die naam ook had genoemd.

“Solana ligt hier ergens.” Zijn handen gleden langs de Noordzee. “Specifieker kan ik niet zijn. De werelddelen zijn sinds die tijd veranderd en, zoals ik zei, hebben we op het ogenblik niet de nodige technologie om alles vanuit de ruimte te bekijken.” Hij kuchte even voor hij verder ging.

“Thuis ligt volgens mij”, ging hij verder Tom glee met zijn vinger naar het middellands zeegebied, “hier ergens. Volgens de gegevens die ik heb ontvangen moeten wij daarheen. Dit is een deel van de vroegere noordpool. Er is van die enorme ijskap niet veel meer over. Het meeste is afgesmolten. Dat is ook de reden waarom een deel van het vroegere land onder de zeespiegel is verdwenen. Hier”, hij wees met zijn vinger het zuidelijke halfmond aan, “is het op het ogenblik zomer.”

Adam fronste het voorhoofd en kruiste de armen voor de borst.

“Hoe weet je dat zo zeker?” vroeg hij.

“De laptop bevat enorm veel informatie en tja... ik heb ook in Steffs papieren zitten snuffelen.”

“Die hij uit de bunker heeft gehaald?” vroeg Joshua.

Tom knikte.

“Dus”, besloot Sarah, “hoe noordelijker wij gaan, hoe kouder het wordt. Je voelt dat hier wel heel goed. In vergelijking met Solana lijkt het hier wel zomer.”

“Bij ons ligt de temperatuur voor het ogenblik dan ook lager dan normaal”, antwoordde Adam afwezig.

“De laatste jaren hebben wij strenge winters”, verbeterde Tom hem.

“Wat hebben die mensen daar te zoeken?” Sarah bekeek de plaats die Tom had aangeduid beter. “Heel dat witte gebied is de noordpool?” vroeg Sarah. “Vroeger wel”, beaamde Tom.

“Dan was dat alles ijs”, vroeg ze terug om bevestiging.

“Grotendeels”, antwoordde Tom.

“Hoe zijn die mensen daar terechtgekomen. Ik kan me niet inbeelden dat je in dergelijke barre omstandigheden lang kunt overleven”, zei de dokter nadenkend. “Dat brengt zoveel problemen mee. Dan spreek ik niet over voedsel en kleding, maar gewoon over dingen waar wij zelfs niet aan denken.”

“De man die het bericht stuurde sprak van een dorp. Dus moeten ze daar wonen”, sprak Adam.

“Wij zullen zien als we daar aankomen. Bestaat die mogelijkheid wel, Adam?” vroeg Joshua.

De man sprak uit wat de piloot bezighield sinds de Toms de plaats had aangeduid.

“Zo te zien is deze afstand groter als toen we naar Electra-Ville zijn gereisd.” Hij bekeek de plaats nog eens die Tom met een rood kruis had aangeduid en floot tussen de tanden.

“Er staat een naam”, merkte Bryon op, terwijl hij zich nog dieper over de bol boog. De letters waren zo vervaagd dat er niets meer op uit te maken viel.

“Hoe vind je de plaats waar wij moeten zijn?” vroeg Joshua.

“Het vliegtuig is met de nodige apparatuur uitgerust om die Coördinaten te vinden. Electra-Ville vinden, dat was zoeken naar een naald in een hooiberg. Hier is het anders, de afstand is geen probleem. Wel de brandstof. Vanuit Solana kan ik nog gedeeltelijk op zonne-energie vliegen. Toch doen we er goed aan om enige voorraad mee te nemen. De rest zullen we wel zien. Je mag ook niet vergeten dat dit voor mij ontzettend vermoeiend is. Misschien moet ik onderweg een plaats zoeken om te landen en de vlucht in twee etappes doen.”

“Je kunt zonder problemen op die plaats geraken?” vroeg Joshua, hij wilde niet aan Adams woorden twijfelen, enkel zekerheid dat ze de plaats konden bereiken.

“Ik durf niet beweren dat het zonder problemen zal gaan. Onder deze omstandigheden hebben wij niet veel keus. Wij kunnen de mensen niet aan hun lot overlaten. Als wij Solanezen in dezelfde situatie zouden verkeren, zouden we heel blij zijn met hulp van buitenaf. Eerlijk gezegd ben ik benieuwd hen te ontmoeten. Hoe meer mensen we vinden, hoe meer kans er bestaat dat we iets over het verleden te weten komen. Die zaken houden mij al bezig vanaf het ogenblik dat wij een blik op de bunker hebben geworpen.

Als je ziet wat er van Electra-Ville is terechtgekomen. Hoe zag die stad er vroeger uit?” Adam schudde het hoofd. “Dan heb ik het nog niet over Tykola. Dat complex is enorm. Hoeveel personen kan het niet huisvesten? Wij hebben op korte tijd veel andere mensen ontmoet, en ik zie er naar uit er nog veel meer te ontmoeten. Of ze nu een ontwikkelde samenleving hebben of niet. Wij kunnen altijd wat bijleren.”

Sarah en Tom keken hun vriend met open mond aan. Ze hadden hem nog nooit zoveel woorden achter elkaar horen spreken.

“Dat ze ons kunnen bereiken bewijst dat ze een zekere technische ontwikkeling hebben. Dan kunnen wij weetjes uitwisselen”, zei Tom na Adams redevoering.

“Jullie dwalen af van de zaken”, kwam Sarah tussenbeide. “Heb je die foto’s al eens goed bekeken? In Solana zijn al heel wat plagen uitgebroken, maar zoiets heb ik nog nooit onder handen gehad. Wie weet gaan we nog overlevenden vinden.” Zei ze terwijl haar ogen op de zieken gericht waren; “Wij moeten erheen, die mensen helpen”, besloot ze. “De meeste aandoeningen die in Solana voorkomen, tasten de luchtwegen aan. Dit is iets totaal anders. Wat hebben deze mensen opgelopen? Hoelang is het al onder hen? Hoe wordt het overgedragen? Er zijn zoveel vragen. Wij moeten op zoek naar de eerste persoon die ziek werd en uitzoeken hoe het zo’n omvang heeft kunnen aannemen.”

Bryon liet het hele gesprek aan zich voorbijgaan. Vanaf het ogenblik dat Joshua de kamer was binnengekomen leek het of hij voor de anderen niet meer bestond.

“Dan zit er niets anders op dan dat ik met jullie meega. Daar komt het toch op neer? Daarvoor ben je toch hierheen gekomen om dit te vragen?” hoorde hij de genezer vragen.

Op dat ogenblik voelde hij de angst als een gebalde vuist in zich omhoogkomen.

“Deze keer vertrek je niet zonder mij.” De stem klonk als een bom die ontplofte. Iedereen schrok van de beheerste, doch gebiedende klank in Bryons stem. Zijn hele houding drukte vastberadenheid uit.

Joshua keek hem weifelend aan. “Jij kunt niet weg, je bent hier nodig”, protesteerde hij.

“Wat als jou wat overkomt? Onze mensen zouden het niet aankunnen, op korte tijd nog een ‘oudere’ te verliezen. Daarbij is er nog de schade in het dal die moet hersteld worden.”

“Ik ga met jou mee”, herhaalde de man. “Jou verliezen is veel erger. Op het ogenblik kan ik hier niet veel meer doen.” De man klopte op de tafel en stond recht om zijn antwoord kracht bij te zetten. “Na dat ongeval met Jan is

de dreiging weg. Alles is rustig. Het normale leven heeft zijn ritme teruggevonden. Dura kan wel even de leiding overnemen. Als ik er niet meer ben, wordt zij dorpsoudste. Normaal was dat jouw moeder, Joshua. Spijtig heeft het lot haar veel te vlug weggenomen. Net als al de anderen waar wij veel te snel afscheid hebben moeten van nemen.”

Joshua had in het begin dit verlies als een lichamelijke amputatie gevoeld. Alicia was veel meer dan een moeder geweest. Ze was zijn vriendin, de vrouw bij wie hij met zijn grote en kleine zorgen terecht kon.

De bewoners zagen hem als een persoon die niet in Thuis paste. Hij liet zijn taken te veel aan anderen over. Zoals steeds verontschuldigde Alicia zich voor haar zoon. Zij wist dat Joshua van de simpele dingen in het leven genoot. Het lied van een vogel, vissen die boven het wateroppervlak naar insecten sprongen, gewoon naar de hemel staren en zich verbonden voelen met dit alles.

Alicia beseftte ook maar al te goed dat een genezer in Thuis overbodig was. Elke inwoner had de gave om kleine ongemakken te verhelpen. Joshua, of in die periode zijn moeder, moest enkel ingrijpen als de toestand levensbedreigend was.

Aan het eind van iemands levensjaren konden ze niet veel meer doen, enkel de pijn verzachten, waardoor het leven terug enigszins draaglijk werd. Joshua was uiterlijk zijn grootvader, geestelijk was hij echter het kind van zijn moeder. Na zijn gevecht met *Andreas* voelde hij meer dan ooit haar aanwezigheid. Zoals nu. Haar essentie drong tot hem door en ze vertelde hem het gevaar niet te onderschatten. Dat bracht hem ook terug bij de omstandigheden waarbij zijn moeder was gestorven.

Als hij en Bryon tijdig waren teruggekeerd was alles misschien anders geweest. Ze hadden Jan niet kunnen tegenhouden, dat niet, maar ze zouden er geweest zijn om hun dorpsgenoten te helpen.

“Toch zou ik liever hebben dat je hier blijft. Wie weet wat we daar vinden.” Zijn blik trachtte Bryon zijn wil op te leggen. De ‘oudste’ begreep maar al te goed waar het de genezer om te doen was. Hij wist dat zijn vriend hem op het gevaar wilde wijzen. Net om die reden wilde hij mee. Wat een verschil met wat er negen maanden geleden was gebeurd. Toen konden ze elkaar niet uitstaan.

Bryon zijn dagen waren rijkelijk gevuld geweest met het planten en zaaien van groenten en fruit. Joshua was in zijn ogen een storende factor. Iemand die in het dagelijkse leven van hun dorpje niets bijdroeg. Het was een flierefluiter. Niemand begreep waarom Nolan net die twee op pad stuurde.

Dankzij die reis leerden ze elkaar echt kennen. Bryon beseft al vlug wat een unieke gave de genezer had. Deze jongeman was zeker en vast niet de levensgenieter waar iedereen hem voor hield.

Tijdens die tocht werd meer dan eens duidelijk hoe hun gaven op elkaar waren afgestemd. Ze verschaften hun een bredere kijk op alles en scherpten hun zintuigen aan.

Voorals Bryon voelde dit aan. Zijn instinct zei hem waar hij voedsel kon vinden en zijn oriëntatie vermogen leidde hem zonder omwegen naar Solana. Bryon kon en wilde Joshua niet alleen het ongewisse insturen.

Adam en Tom mochten hen vergezellen, dit maakte geen enkel verschil. De dorpsoudste wilde dat iemand van hun gemeenschap de genezer begeleidde, en wie was daar beter toe in staat dan hijzelf?

“Wij hebben onze gave Joshua, en jij bent er. Wat kan ons overkomen?”

Ik kan ook ziek worden, dacht Joshua. Wat ik ook zeg het maakt niets uit.

Bryon is een stijfhoofd, deze keer delf ik het onderspit. Hij keek zijn vriend aan en zag wat in hem omging. Joshua krulde de lippen en lachte.

“Goed”, gaf hij toe. “Voor jou maak ik een uitzondering. Adam mag ons enkel op de plaats afzetten. Na een week kan hij ons terug oppikken.”

De twee mannen en vrouw keken hem met open mond aan. Dan brak er een storm van protest uit.

“Wij hebben nog altijd een eigen wil en mening”, benadrukte Tom het laatste woord. “Ik ben het niet met je eens”, zei hij kordaat.

“Ik ook niet”, steunde Sarah haar broers mening. “Ik wil zien wat daar gaande is, Joshua. Jij als genezer, moet toch begrijpen dat ook ik die mensen wil helpen.” De smekende stem had echter geen enkel effect op de man.

“Het is zoals Bryon aanhaalde, met jou kan ons niets overkomen”, gooide Sarah haar laatste troef uit.

“En als ik ziek word?” Zijn doordringende blik nam hen ieder apart op. Zag dat dit zelfs niet in hen was opgekomen.

“Bryon maakt een kans, omdat hij door zijn gave beter is beschermd. Maar jullie...”, zei hij veelbetekenend. “Jullie zijn te vatbaar voor eender welke kwaal. Ik zal daar genoeg om handen hebben zonder dat ik mij ook nog om mijn vrienden moet bekommeren.”

Met een zucht wendde hij zich tot Tom. “Hoelang heb je die foto’s al?”

“Twee, drie dagen.”

“Heb je enig idee hoeveel tijd er is verstreken voor dit alles jou heeft bereikt?”

Tom haalde de schouders op. “Soms gaat dit vlot, op andere dagen kunnen wij met Samuel geen contact leggen.”

“Dan hebben we totaal geen idee hoelang dit alles gaande is. Wat gaan we daar vinden?” mijmerde Joshua.

“De stand van zaken kan ondertussen veel veranderd zijn. Wat als we geen overlevenden meer vinden? Of als alles zo ernstig is dat er geen tijd meer is om in te grijpen?”

“Het omgekeerde kan ook van toepassing zijn”, liet Sarah zich horen. “Alles kan zichzelf hebben opgelost.”

De genezer nam haar kritisch op. “Wil jij dat risico lopen? Stel je voor dat je bij enig contact ook besmet raakt. Wanneer ziet men de eerste symptomen? Als je terug bent in Solana, wat denk je dat er dan zal gebeuren? Dit hier”, hij tikte met zijn vinger op het scherm, “zal zich als een lopend vuurtje verspreiden. Misschien vind je een middel om het tegen te houden.” Hij beet even op de onderlip. “Maar wat als dit niet zo is?”

Sarah haalde diep adem. “Nu zie je het wel heel zwart in.”

Ze keek naar haar broer en de piloot. Smeekte om hulp, die er niet kwam.

“Jij bent er toch, Joshua”, zei ze nadrukkelijk.

“Ik heb ook mijn beperkingen. Ik kan niet iedereen tegelijk genezen. Denk maar aan wat er gebeurd is toen we uit Solana terugkeerden, en ons dorp verwoest aantroffen.”

“Je kunt die periode niet vergelijken met nu.”

“Toch wil ik geen risico’s nemen. Als Adam daar wat oploopt, en ik ben er niet tijdig bij, kunnen wij niet meer terug.”

“Adam kan ons, net zoals je hebt voorgesteld, later oppikken.”

Joshua wreef vermoeid over de ogen. Hoe moest hij de vrouw aan het verstand brengen dat hij haar er liever niet bij had?

“Net zoals iedereen ben ik van vlees en bloed en dus sterfelijk.”

Hij liet zijn blik rondgaan. “Je hebt geen keus”, voegde hij eraan toe. “Als het jullie niet zint ga ik niet mee.”

Dit was het laatste wat de omstanders van de man hadden verwacht. Na een lange stilte nam Adam het woord.

“Hoe het ook is, voor het vertrek moet er nog heel wat gepland worden. Ik zal in ieder geval doen wat Joshua gezegd heeft. Hem afzetten en terugkeren. Dat is mijn beslissing. De anderen moeten zelf maar weten wat het best voor hen is. Die mensen moeten hoe dan ook geholpen worden. Dat kan maar één iemand: jij Joshua.” Dan wendde hij zich tot de dokter. “Jij mag niet vergeten dat, als er niet zoveel risico’s aan verbonden waren, wij hier nooit hulp waren komen zoeken. Is het niet Sarah?”

De vrouw liet het hoofd zakken. Ze wist dat ze verslagen was.

“Kan iedereen daarmee akkoord gaan?” vroeg de genezer voor alle zekerheid. Er werd hier en daar wat grompeld. Maar men wist dat het laatste woord

was gezegd. Sarah vond het spijtig dat ze zelf geen onderzoek kon instellen, en beloofde zichzelf dat niemand haar zou kunnen tegenhouden als Adam het tweetal ging ophalen. Ze wist evengoed dat, als je alles vanuit Joshua's standpunt bekeek, hij gelijk had.

“Adam”, sprak Bryon. “Moeten wij eerst naar Solana?”

“Je weet dat dát niet anders kan. Ik kan hier onmogelijk met het vliegtuig landen.”

“Dan hebben wij er nog een probleem bij: de provoost.”

“Hij maakt de laatste tijd niet meer zoveel moeilijkheden”, mengde Tom zich in het gesprek.

“Daar vergis jij je in.” Bij die woorden draaiden alle hoofden in Sarahs richting.

“Wat weet jij meer dan wij?” vroeg de man aan zijn zus.

“Jij en Adam gunden enkel die laptop een blik. Weten jullie nog dat ik bij Duin op bezoek ben geweest?”

“Ja, daar heb je wat over gezegd”, bevestigde Tom.

“Je hebt me niet gevraagd hoe het is afgelopen.” Sarah keek haar broer en Adam beschuldigend aan.

“En?” vroeg hij.

“De situatie is slechter dan ooit. Wij worden voortdurend in het oog gehouden. Ik ben bang dat Tijn een dezer dagen met een vliegverbod op de proppen komt.”

Adam lachte schamper. “Tijn heeft die macht niet.”

“Je vergist je daarin, Adam. Na het overlijden van de provoost krijgt hij de macht in handen.”

“Dat kan niet!” riep Tom uit. “Wij Solanezen hebben daarin het laatste woord.”

“Onze leider heeft de wet aangepast. Daar is niets meer aan te veranderen.”

De twee mannen uit Solana waren te verbijsterd om meteen te antwoorden.

“Zulke dingen zijn niet goed te praten, daar moet tegen geprotesteerd worden”, bracht Tom eindelijk uit.

“Wie gaat hem tegenhouden?” vroeg Sarah.

Het bleef stil in de kamer.

“Dit is niet alles. Ik weet niet of jullie het al gemerkt hebben, maar wij hebben niet meer de steun van de bevolking zoals vroeger. Wij laten hen te veel in de steek. Ze kunnen niet meer met hun grote en kleine zorgen bij mij terecht. Ik ben er niet altijd meer.”

“Dan wordt dit een heel moeilijke operatie”, besloot Bryon.

“Zeker nu Steff en zijn vader er niet meer zijn.” Ieder was bij die woorden even in gedachten verzonken.

Adam schraapte de keel en verbrak de stilte: “Wij zullen alles heel goed moeten voorbereiden en de tijd die we met Bryon en Joshua in Solana verblijven zo kort mogelijk houden.” Hij keek daarbij zijn vrienden aan alsof hij hun toestemming vroeg.

“Is er echt geen andere manier?” vroeg Bryon.

“De afstand is te groot. Wij moeten een nacht in Solana blijven.”

“Dan zit er niets anders op dan ons zo goed mogelijk voor te bereiden”, besloot Bryon.

“Dat laat is aan jullie over jongens. Ik ga Sonja een bezoekje brengen.” Sarah nam haar tas op. “Dit is kleding van Steff. Laat ons hopen dat ze er wat mee kan aanvangen. Dan komen we eindelijk wat meer van onze vriend te weten.”

“De provoost heeft je dus niet veel wijzer gemaakt”, zei Joshua.

“Neen”, zuchtte Sarah: “Ik heb hem zelfs niet te spreken gekregen. Dat doet er nu niet meer toe.” Ze streek haar haren naar achter en lachte. “Mag ik nu naar Sonja, wij hebben veel bij te praten.”

Bryon lachte en zei: “Ik denk dat omgekeerd dat ook het geval zal zijn.”

“Eigenlijk had ik haar hier bij het clubje verwacht”, zei ze met een bedenkelijk gezicht. “Sonja heeft zo van die verhelderende gedachten. Er is toch niets mis met haar?”

Bryon lachte fijntjes: “Ik mag niets zeggen. Dat is voor haar. Ga nu maar gauw, ze zal op je wachten.”

Zodra de dokter de deur opende voelde ze hoe de koele lucht haar neusgaten prikkelde. Het was opgehouden met regenen, toch hoorde je nog overall water stromen. Een deel van het hemelwater trok de grond in. De rest liep weg langs greppels die rond het dorp waren gegraven. Ze stapte langs de grote plassen naar de andere kant van het plein, naar de hut waar Sonja woonde.

De vrouw wachtte haar op. Ze omhelsden elkaar uitbundig.

“Het is fijn je terug te zien. Ik heb je gemist, Sonja.”

“Ik jou ook.”

“Het is altijd heerlijk hier te zijn. Geen drukte, geen stress.”

“Maar wel met een bepaald doel?”

Sarah beet op haar onderlip. “Inderdaad. Ben je alleen?”

“Isolde is met Layla bij een andere moeder. Ze weet dat wij heel wat hebben bij te praten. Laten we gaan zitten. Wil je iets drinken?”

Sarah knikte terwijl ze haar vriendin nauwkeuriger opnam. “Je bent ronder geworden!” riep de dokter uit.

“Is het te zien?”

Sarah keek haar verbluft aan. “Je bent zwanger!”

Sonja glunderde.

“Jij kunt goed geheimen bewaren”, zei Sarah beschuldigend. “Hoelang is het geleden sinds we elkaar hebben gezien?”

“Bijna twee maanden. Toen was ik niet zo zeker van mijn toestand, ook al bevestigde Joshua mijn vermoeden. Ik vroeg hem tegen iedereen te zwijgen.”

“Wie is de vader?”

Sonja lachte. “Zou je graag weten of je tante wordt? Het spijt me Sarah, dat antwoord blijf ik schuldig. Zo gaat dat in ons dorp, dat weet je. Als ik vind dat het nodig is, zal ik de persoon in kwestie in vertrouwen nemen. Alles gaat goed, en dat wil ik zo houden. Je moet het mij niet kwalijk nemen.”

“Neen”, Sarah schudde het hoofd, maar ze was duidelijk teleurgesteld. Ze had verwacht dat Sonja zich meer op haar zou verlaten.

“En de andere vrouwen in het dorp. Hoe reageren zij? Zijn zij niet nieuwsgierig?”

“Natuurlijk! Zeker omdat ik altijd luidkeels heb geroepen dat ik nog meer dan genoeg tijd had om een kindje te krijgen. Maar je weet hoe het hier gaat, Sarah, de vrouwen aanvaarden het en stellen geen vragen.”

“Je hebt geen zin om de vader in te lichten?”

Sonja schudde het hoofd. Ze wilde haar vriendin niet teleurstellen, maar ze wilde de naam op het ogenblik niet prijsgeven.

“Het heeft geen zin, Sarah, dit is Solana niet. Wij hebben onze eigen levenswijze.” De vrouw zweeg even en keek de dokter nadenkend aan.

“Stel je nu even voor dat ik zeg dat Adam de vader is. Maar Tom weet dat ik in die periode ook met hem de lakens deelde. Twee goede vrienden kunnen om die reden elkaars ergste vijanden worden. Ik denk dat dát in het begin toen ons dorp is gesticht veelvuldig voorkwam. Onze vrouwen hebben die zwijgplicht als een soort veiligheid ingebouwd. Zoals het nu is, is het goed. Wij hebben de touwtjes in handen. Natuurlijk ben ik vrij om de man over zijn vaderschap in te lichten. Dat hoeft niet altijd negatief te zijn. Dat zag je aan Joshua en Nolan.”

Sarah nam de vrouw vast. “Kun je met je gave zien of het een jongen of een meisje wordt?”

Sonja beet op haar lip: “Het wordt een jongen en dat heeft niets met mijn gave te maken.”

“Hoe voel jij je?”

“Fantastisch, het is heel wat om nieuw leven in je te voelen groeien. Het is gewoon... ja... hoe moet ik het zeggen. Een voorrecht. Anne is ook zwanger. Het is leuk er met iemand anders te kunnen over praten. Zeker als ze net hetzelfde als ik doormaakt.”

“Dan hebben de jongens goed werk geleverd. Dat is toch wat Nolan wilde, is het niet?”

“Ja, Nolan”, Sonja zuchtte. De oude man was nog dagelijks in haar gedachten. Vaak zag ze hem voor zich alsof hij levensecht aanwezig was. “Of dit jullie jongens hun werk is, kan ik echt niet zeggen.” Sonja beet op haar onderlip om niet te lachen. Ze had Sarah list meteen doorzien. “Het is wel gedaan om met Joshua op avontuur te trekken.”

“Voorlopig toch. Op het ogenblik heb ik er zelfs geen zin in. Ik wil gewoon mijn deel van het werk doen, en de tijd die overblijft zalig nietsdoen. Mij laten verwennen door de anderen. Dat is voldoende. Hoe is het in Solana?”

veranderde ze van onderwerp. “Zijn de problemen bij jullie opgelost?”

De dokter vertelde over de zoektocht naar Steff. Hoe alles telkens opnieuw met een flater eindigde.

“Het is hopeloos. Als ik het opgeef, heb ik het gevoel dat ik hem in de steek laat”, zei ze op het einde. “Dat lijken mannen maar niet te willen inzien.”

Ze haalde Steffs shirt tevoorschijn. “Je wilde iets persoonlijks van Steff, is dit goed?”

Sonja knikte: “Laat ons hopen dat het lukt. Want dit kleine ding hier”, ze legde haar hand op haar buik, “lijkt mijn gave in de war te sturen. Mijn moeder vertelde me ooit dat zij, toen zij van mij zwanger was, hetzelfde meemaakte.”

Sonja nam het shirt aan. Haar handen streelden het even, en dan rook ze eraan.

“Ja”, fluisterde ze, “ik kan Steffs aanwezigheid voelen.” Ze sloot even de ogen en liet haar handen terug over het kledingstuk dwalen. Ze opende de ogen. Sarah zag dat er een fel licht in brandde.

“Hij leeft nog”, gaf ze Sarah moed. “Je gaat hem vinden.” Sarah voelde bij die woorden een zware last van zich afvallen. Plots stokte Sonja’s adem: “Wat zijn de mensen slecht”, bracht ze uit. “Zijn vader was het lokaas. Je moet vlug zijn Sarah.” Na die woorden kregen Sonja’s ogen hun normale kleur terug.

“Meer kan ik je niet geven.”

“Je bent wel de eerste die me hoop geeft. Je zwangerschap staat je goed”, voegde ze er in een impuls aan toe.

Sonja bloosde bij die woorden van lof.

“Mag ik je onderzoeken?” Het was eruit voor Sarah het goed beseftte. De dokter hoopte nog steeds te ontdekken hoe de gave van haar vrienden hun leven beïnvloedde. Sonja’s zwangerschap kon haar daar mogelijk een antwoord op geven.

Ze zag aan het gezicht van haar vriendin dat ze haar bedoelingen had doorzien.

“Je weet dat het niet nodig is maar als het jou kan geruststellen”, benadrukte ze haar laatste woorden.

Sarah schudde het hoofd. “Het was een stomme vraag”, verontschuldigde ze zich. “Soms”, ze aarzelde even. “Soms hoop ik iets van de magie die in jullie huist op mij te kunnen overbrengen.”

“Dat is niet zo moeilijk als je denkt. Je moet er in de eerste plaats voor open staan. Je aanvaardt ons, Sarah, maar tegelijk ben je bang voor onze gave. Het is niet zo moeilijk haar te begrijpen. Luister naar de natuur en ze zal je helpen.”

“Was dat maar waar”, grapte de dokter.

Sonja lachte. “Laat ons niet te ernstig worden. Hoelang blijf je?” veranderde ze van onderwerp.

“Geen idee, dat hangt van de mannen af. Ik krijg steeds meer de indruk dat wij, vrouwen met de dag minder te zeggen hebben. Zelfs Joshua geeft me dat gevoel.”

“Dat is omdat ze bezorgd zijn. Jullie gaan een onbekend gebied verkennen. Het is het best dat je niet meegaat. Zelfs Joshua en Bryon gaan het moeilijk krijgen. Na hun terugkeer zullen ze je hulp heel hard nodig hebben. Dat heb ik in mijn dromen gezien.”

Sarah trok haar ogen tot fijne spleetjes. Ze wilde uitleg vragen, maar zag aan Sonja haar gezicht dat het geen zin had. Dit was een van die dingen waar ze zelfs geen vat op had.

Dat hun genezer eropuit trok was voor de bewoners van Thuis geen nieuwtje meer. Maar dat de dorpsoudste hem ging vergezellen werd op minder enthousiasme onthaald.

“Dura zal gedurende die tijd mijn plaats innemen”, deelde hij mede.

Hij wees de persoon, die op zijn teken naast hem kwam staan, aan. Het was een kleine ronde vrouw, met een weelderige bos donkerbruine haren. Het omringde een goedlachs gezicht, dat aan de linkerkant een groot litteken vertoonde. Joshua had het willen verwijderen, maar zij had dit niet gewild.

“Het is een herinnering aan het kwaad dat ons dorp heeft getroffen. Het is slechts een kleine verwonding, niets in vergelijking met hen die het niet hebben overleefd.”

Dura was een vrouw van weinig woorden. Toch had ze met die ene zin een grote nadruk op zowel Joshua als Bryon nagelaten.

“Als ik er niet meer ben, is het haar beurt om mij op te volgen. Zij krijgt nu even de tijd om zich te bewijzen.”

De vrouw in kwestie was heel verbaasd dit te horen. De dorpsoudste had gevraagd in de buurt te blijven. Hij had haar verwittigd dat hij een belangrijke mededeling ging doen. Dit was wel het laatste wat ze had verwacht.